

# บทนำ

---

พวกเรายังคงอ้วน  
แล้วก็ยังได้เฝ้าอยู่เช่นเคย

**พวกเราเรียนรู้มาตั้งแต่เกิดแล้วว่าเราแตกต่างจากคนอื่น** ในขณะที่เด็กผู้หญิงทุกคนใฝ่ฝันอยากเป็นมิสโคเรีย พวกเราสามคนที่เกิดในปีเดียวกันก็เกิดมาเป็นหนูน้อยสุขภาพดี ตัวแทนทีมชาติเกาหลีที่คว้าเหรียญทอง เหรียญเงิน เหรียญทองแดงเรียงกันในการประกวดสุขภาพเด็ก

ตั้งแต่เกิดในย่านเดียวกัน จนถึงเรียนประถม มัธยมต้น มัธยมปลายที่เดียวกัน เราสามคนมักจะได้รับเลิฟคอล<sup>1</sup>จากโค้ชกีฬาอยู่ตลอด ทั้งมวยปล้ำ ยูโด ทุ่มน้ำหนัก ด้วยร่างกายที่เจริญเติบโตเร็วจนสะดุดตากว่านักเรียนหญิงคนอื่น ๆ ในรุ่นเดียวกัน ทำให้เราได้ประโยชน์มหาศาลในรั้วโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการใช้ชีวิตประจำวัน แม่เล่นกีฬาตั้งดูดเพศตรงข้ามจะติดลบก็ตาม

เมื่อพวกเราปรากฏตัว ผู้คนมักจะหลีกทางให้อย่างกับทะเลแดงแหวก<sup>2</sup> เราคือดาวโรงอาหารที่เด็กๆ คนอื่นถึงกับยอม

---

<sup>1</sup> การยื่นข้อเสนอที่เงื่อนไชติกว่าปกติให้แก่บุคคลที่มีคุณสมบัติโดดเด่น เพื่อดึงดูดให้เข้าร่วมการคัดเลือกเข้าทีม

<sup>2</sup> เป็นการเปรียบเทียบกับตำนานโมเสสแหวกทะเลแดงที่ปรากฏในคัมภีร์ไบเบิล ภาคพันธสัญญาเดิม กล่าวคือ โมเสสได้แสดงอิทธิฤทธิ์ให้ทะเลแดงแหวกออกเป็นทางเดิน เพื่อนำพาทหารฮีบรูออกจากอียิปต์

ยกคิวให้ก่อน เราได้รับความรักจากป้าๆ น้าๆ ร้านขายของมากที่สุด สมกับฉายาเซเลบและปีศาจขนมหวานประจำโรงเรียน ไม่ใช่แค่นั้น ถ้าเป็นเนื้อ เราก็เป็นนักร้องเนื้อที่คลั่งจนขาดสติ แถมยังเป็นพวกเสพติดน้ำอัดลมและคาร์โบไฮเดรตที่รักการกินโคล่ากับขนมปังอีกด้วย

ใช่ ตลอดวัยเด็ก พวกเราโตมากับการโดนล้อว่าอ้วนอยู่เป็นประจำจนเหมือนเป็นเรื่องปกติ แต่ถึงอย่างนั้น เรากลับเป็นผู้นำเทรนด์แฟชั่นที่ล้ำสมัยและนำไปใช้ได้จริง จากการเย็บกระโปรงนักเรียนที่ม้วนจนสั้นต่อขึ้นไปเพราะรังกันอยู่บ่อยๆ เข้ากับกางเกงพละแล้วใส่เป็นชุดเดียวกัน

พวกเรามากไปไหนมาไหนด้วยกันจนเหมือนตัวติดกันตลอดสมัยเรียน ผู้คนเลยพากันเรียกกลุ่มเราว่า ‘กลุ่มก้อน’ แต่เราเรียกกันเองว่าเราเป็น ‘เพื่อนร่วมอ้วน’

**หนึ่งในนั้นคือคังอ๊ก ซึ่งตัวใหญ่ที่สุดในกลุ่มเราด้วยน้ำหนัก**  
เก้าสิบเก้ากิโลกรัมกับหุ่นไซส์สองเอกซ์แอล เธอเป็นคนใหญ่คนโตแห่งวงการเสื้อผ้าผู้หญิงบิกไซส์ที่ประสบความสำเร็จจากความอ้วนของตนเอง

“เปิดเพลง!”

หลังจากปรบมือดังแปะๆ ส่งเสียงไปยังลำโพงเอไอ เพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องผู้หญิงบานห่า ที่ จูเลีย โรเบิร์ตส์ สาวเจ้าเสน่ห์ที่ร่างกายผอมเพรียวพร้อมรอยยิ้มสดใสแสดงนำ ก็ดังขึ้น

เมื่อคังอ๊กซึ่งเพิ่งอาบน้ำเสร็จเปิดประตูตู้เสื้อผ้า ก็เห็นชุดสีดำจัดไว้แน่นขนัดทุกซอกทุกมุม ไม่ว่าจะเบนไม่แฉวนเลื้อย ลีนซั๊ก

ตะกร้าผ้า ด้านบนด้านล่าง ประหนึ่งถูกแถมสีดำไว้ทั้งหมด แม้จะมีเมตรสีฟองสีขาวตัวหนึ่งเด่นหราอยู่ตรงชอกตู้ มันทึ่มไม่เคยอยู่ในสายตาเธอเลยสักครั้ง ไม่ต่างอะไรกับชุดล่องหน

คังอ๊กโยนชุดสีดำหลายตัวที่เลือกไว้ลงบนเตียง ซึ่งมองด้วยตาเปล่าก็แยกไม่ออกเลยว่าเป็นชุดเดียวกันหรือคนละชุด

เขาแน่นึกปวดอยู่บนเก้าอี้ มืออ้วนป้อมดึงถุงหนังเส้นเลือด ขอดสีดำขึ้นมา พุงพลุ้ยมีชุดคอร์เซตสีดำรัดไว้แน่นเสียจนแทบหายใจไม่ออก ใช้ทักษะการใช้มือค่อยๆ บรรจงกริดอายไลเนอร์ เส้นหนาดำสนิท จากนั้นปิดมาสคาร่าบนใบหน้าที่แต่งด้วยโทนส์โมกกีเข้มๆ วันนั้นคังอ๊กในลุคคอลแบล็กที่ชวนให้นึกถึงยมทูตหยิบเครื่องตี้มแก้แสงที่ที่เรียงรายไว้ออกมาจากตู้เย็นและก้าวเท้าออกจากบ้านไปเหมือนเคย

‘32-24-36, 36-21-34, 34-27-38...’

หากแบ่งโลกนี้ออกเป็นสองส่วน คือผู้หญิงกับผู้ชาย และแบ่งผู้หญิงออกเป็นผู้หญิงอ้วนกับผู้หญิงผอมอย่างละครึ่ง เมื่ออยู่บนห้องถนน พวกผู้ชายที่นับเป็นครึ่งโลกมักมองผู้หญิงซึ่งเป็นอีกครึ่งโลกที่เหลือ แต่ที่แปลกคือ ผู้หญิงเองก็มองผู้หญิงด้วยกัน และผู้หญิงอ้วนซึ่งเป็นครึ่งหนึ่งของผู้หญิงทั้งหมดก็มองผู้หญิงที่ผอมอีกนั้นเป็นสิ่งที่ขัดใจมากจริงๆ และในวันนี้ คังอ๊กก็มองหุ่นพวกผู้หญิงบนรถไฟใต้ดินที่แสนจะเออียดอีกเช่นเคย

‘ยายพวกคนผอม...พวกเธอนี้ดีจังนะ’

กระทั่งรู้สึกต่อต้านขึ้นมาเสียอย่างนั้น คังอ๊กกระดกเครื่องตี้มแก้แสงที่กลางสอตสายสายตาดูชุดที่ผู้หญิงพวกนั้นสวม ชุดวันพีชสีสวยสดที่กำลังเป็นกระแสในช่วงนี้ รองเท้าหัวแหลมสั้นสูง

เจ็ดเซนติเมตร และกระเป่าสะพายข้างใบจิว แน่นนอนว่าของพวกนี้  
คงอึกเองก็ใส่ตะกร้าเว็บชอปปิงมอลไว้เมื่อคืน แพนชั่นไอเทมที่เธอ  
ทิ้งรักทิ้งเกลียดที่ต้องทำใจยอมแพ้เพราะไม่มีไซซ์ หรือไม่ก็เพราะ  
ไม่เหมาะกับรูปร่างใหญ่โตของตัวเอง เธอเลยไม่ได้ซื้อมา

คงอึกรีบความหาโทรศัพท์ในกระเป่าพลางคิดว่า ‘ลบของ  
พวกนั้นออกจากตะกร้าดีกว่า’ คงอึกหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาอย่าง  
ร้อนรกรวากับคนบาปที่อยากได้ของผู้อื่นอย่างไรอย่างนั้น จังหวะ  
นั้นเอง เธอบังเอิญสบตาเข้ากับนักเรียนชายคนหนึ่งที่แอบมองอยู่

นักเรียนคนนั้นลุกขึ้นพรวด สละที่นั่งให้คงอึก

“นั่งตรงนี้ก็ได้รับ ผมใกล้จะลงแล้ว”

ท่ามกลางผู้คนมากมาย ทำไม่ถึงเป็นฉัน

แม้คงอึกจะสงสัย แต่เพราะน้องที่เริ่มตึงจากถุงน้อง  
เส้นเลือดขอด บวกกับบั้นเอวที่ปวดจากคอร์เซตที่รัดแน่น เธอจึง  
ตัดสินใจนั่งลงพร้อมส่งยิ้มอย่างเป็นมิตรให้แทนคำขอบคุณ

นักเรียนคนนั้นยิ้มกว้างอย่างภาคภูมิใจเหมือนกำลังบอกว่า  
‘เป็นเรื่องธรรมดาที่ใครๆ จะเสียสละที่นั่งให้คุณ’ คงอึกรีบสวมหูฟัง  
ด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ

“ก็เดือนได้แล้วล่ะ”

“คะ?”

คุณยายที่นั่งข้างๆ ถามขึ้นมา

คุณยายจ้องท้องคงอึกจนแทบทะลุ แล้วยังมองด้วยความ  
อยากรู้ อยากเห็นต่ออย่างไม่ว่างตา

“ดูจากท้องแล้ว ลูกชายละสิ”

ตอนนี้แหละเธอถึงได้เข้าใจ นี่เองสินะ สาเหตุที่นักเรียนชาย

ลูกให้เธอนั่ง ถ้าไม่ทำอย่างนั้นเขาคงจะกระสับกระส่ายนั่งกันไม่ติด  
รวมถึงคนที่นั่งอยู่ก็มองคังอีกที่ยืนอยู่ด้วยสายตาล้าปากใจกันทุกคน  
“น้ำหนักขึ้นเฉยๆ ค่ะ!”

คังอีกใช้มือข้างหนึ่งกุมหน้าท้องไว้แล้วยิ้ม คุณยายตกใจร้อง  
‘อ้าว...’ แล้วเบือนหน้าหนี ส่วนนักเรียนชายคนนั้นคิดว่า ‘ไม่น่าลูก  
ให้นั่งเลย’ เขาได้แต่มองคังอันเหมือนเกลียดชังเธออย่างออกนอก  
หน้า

คังอีกรีบยกกระเป๋าไปยังหน้าท้องและหลบสายตาทันใด  
‘อ้วนแล้วมันทำไม! ยังไงๆ อ้วนลงพุงก็ไม่เปลี่ยนไปเป็นแบบอื่นชั่ว  
ข้ามคืนหรอกนะ’

### ตรงกันข้าม โบรมินคือคนที่น้ำหนักน้อยที่สุด ขณะเดียวกัน

ก็เตี้ยที่สุดในกลุ่มด้วย เอกลักษณะประจำตัวของเธอคือเวลาช้า เธอ  
มักจะหัวเราะ ‘อะคึกคึก’ เสียงแหลมขึ้นจุกๆ เปลกๆ ทุกครั้ง เวลา  
ที่ทุกคนอยู่ด้วยกัน เธอชอบทำเป็นบอกว่า ‘ต่อให้กินแค่นี้ ฉันก็  
น้ำหนักขึ้นแล้ว’ แต่พอกลับถึงบ้านเท่านั้นแหละ เธอกลับกลายเป็น  
คนกินจุประเภทหนึ่งที่ชอบเขมือบอาหารแคลอรีสูงๆ หมดเกลี้ยง  
ในรวดเดียว

ขณะนี้ในโทรทัศน์ฉายภาพผู้หญิงคนหนึ่งในชุดเดรส  
กำมะหยี่เปิดไหล่กำลังเดินขึ้นมาบนเวที ด้านหลังของผู้หญิงคนนั้น  
ดูสง่าผ่าเผย ถึงจะบอกว่าร่างกายเธอเกิดใหม่ด้วยการศัลยกรรม  
ตั้งแต่หัวจดเท้าก็ตาม

หญิงสาวที่อยู่ในโทรทัศน์บอกว่าตัวเองเป็นคนอ้วนมาครึ่ง  
ชีวิต แต่ในตอนนี้เป็นสาวงามที่สมบูรณ์แบบที่สุดในศตวรรษที่

21! เธอได้ทำศัลยกรรมหลังผ่านการคัดเลือกของศัลยแพทย์และจิตแพทย์ชื่อดัง รวมถึงบรรดานายแบบนางแบบชื่อดัง

พิธีกรและผู้ชมในสตูดิโอต่างร่วมยินดีกับความเปลี่ยนแปลงของเธอที่สำเร็จได้ด้วยความตั้งใจและฝีมือของมนุษย์ พวกเขาลุกขึ้นยืนปรบมือเกรียวกราว พร้อมทั้งส่งเสียงตื้นตันและอุทานว่าสวยไม่หยุดปาก ขณะนั้นเองที่ผู้เชี่ยวชาญด้านการลดน้ำหนักเดินออกมาปรากฏตัวกลางเวที เพียงรอยยิ้มเจ้าเสน่ห์และคำพูดแค่ประโยคเดียวก็ทำให้สาว ๆ ใจสั่นระรัว ซึ่งโบมินไม่พลาดจังหวะที่จะตะโกนไปพร้อมกันว่า

“ตอนนี้ถึงตาคุณแล้ว!”

“ตอนนี้ถึงตาแคร์รอตแล้ว!”

เธอตัวตึงตึงหันพักและตะโกนเสียงดังเสียจนประโยคเด็ดของผู้เชี่ยวชาญด้านการลดน้ำหนักคนนั้นที่บอกว่า ‘ตอนนี้ถึงตาคุณแล้ว’ ถูกฝังกลบไปอย่างรวดเร็วภายในชั่วพริบตา

ควันทิวที่ลอยคลุ้งออกมาจากช่องว่างระหว่างอุปกรณ์ออกกำลังกายที่ยัดไว้เต็มห้อง กับรูปปกนิตยสารของพวกนางแบบแฟชั่นร่างผอมกะหร่อง และการมีอยู่ของโบมินที่กำลังทำอาหารอยู่นั้นช่างสุดโต่งและเข้าใจยากเกินจะอธิบาย

“ว่าไงนะ เนยอร่อยกว่าน้ำมันมะกอกกันเธอ แต่ว่า... แคลอรีละ”

แต่ละทีที่เธอพิมพ์ถามเองตอบเองอยู่คนเดียว เนื้อแก้มน้อยๆ ก็พลอยกระพริบทุกครั้ง ถึงรูปร่างจะใหญ่ แต่ด้วยส่วนสูงที่กำลังพอดีบวกกับเสียงโทนแหลมจึงทำให้เธอดูอ่อนกว่าวัย

“ใช่แล้ว แคลอรีกับรสชาติมันเป็นส่วนผกผันกัน ที่นี่

แทนที่จะรักษารสชาติไว้ เรามายอมลดแคลอรีกันเถอะเพื่อนๆ!”  
เธอพูดเสียงใหญ่แบบผู้ชาย

“แต่ปกติถ้าน้ำหนักขึ้นแปลว่าอร่อยนะสิ มันคือสัญชาตญาณของ  
รสชาติ อย่าลืมหะเพื่อนๆ” ไม่ทันไรเธอก็กลับมาพูดด้วยเสียงสูง  
ขึ้นจนมุกที่คาดเดาอายุไม่ได้อีกครั้ง

โบมินใส่เนยกับครีมสดลงไปเต็มหม้อ ก่อนจะใส่เส้นสปา-  
เกตตีที่สุกแบบอัลเดนเตตามลงไปอย่างเชี่ยวชาญ น้ำมัน ครีม และ  
เส้นพลิวี่ใส่วอยอยู่ในหม้ออย่างงดงามราวกับเป็นร่างเดียวกันแต่แรก

ขณะที่โบมินซึ่งอารมณ์ดีขึ้นสุดกำลังฮัมเพลงอยู่นั่นเอง แจ็ง  
เตือนข้อความเข้าในโทรศัพท์ก็ดังขึ้นมา

โบมินสูดหายใจเข้าลึกๆ เหมือนกำลังรอคอยสิ่งนี้อยู่ เธอใช้  
ผ้ากันเปื้อนเช็ดมือที่เปียกน้ำแล้วเดินเข้าไปหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา

ขอบคุณที่ให้ความสนใจประกาศรับสมัครพนักงานใหม่ และ  
สมัครเข้ามายังบริษัทของเรา

ท่านมีประสบการณ์และคุณสมบัติครบถ้วน แต่เนื่องจากมี  
การจำกัดจำนวนการรับสมัคร จึงขอแจ้งให้ทราบว่าท่านจะ  
ไม่สามารถเข้าร่วมกระบวนการสรรหาบุคลากรประจำปีนี้

ขอขอบคุณอีกครั้งสำหรับการสมัครงานที่บริษัทเรา

ขอให้ท่านเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไป

ขอบพระคุณ

บอกว่า ‘ไม่ผ่าน’ คำเดียวก็ได้ จะปฏิเสธให้ยืดเยื้อยาว  
เหยียดอะไรขนาดนี้

ถ้าคิดว่ามีความสามารถ ขอขอบคุณที่สมัครเข้ามา ขอให้เจริญ  
ก้าวหน้าอย่างที่พูดจริงๆ ก็ต้องเลือกฉันสิ! ทำไมถึงคัดออกเล่า  
ปีนี้ก็ตักงานอีกแล้ว...

โบมินกลืนน้ำตาที่เอ่อคลอและอ่านข้อความซ้ำไปซ้ำมา  
ราวกับคิดว่าจะไม่ลืมนั่นเลยแม้แต่วัฒนธรรมเดียว เธอจดจำและ  
สลักมันลงไปในสายตา ในสมอง และในจิตใจ ถึงขนาดที่ว่า ‘ถ้าตัว  
อักษรแต่ละตัวในนี้เป็นอาหารแล้วละก็...จะเคี้ยวแล้วกินมันให้  
แหลกเลย’

**คนสุดท้ายในกลุ่มก่อนเราสามคน ตัวเอกของเรื่องนี้ ชื่อ**  
ของมันเป็นคิมอีชุก

เกิดปี 1988 หน้าหนักแปดสิบสองกิโลกรัม หุ่นไซซ์เอกซ์แอล  
นักเขียนบทผู้ใช้ชีวิตโอบกอดพลังมงคลแห่งหมายเลขแปดประจำ  
รายการ*สาวสวยจอมตะกละ* ซึ่งเป็นรายการมีอบัง<sup>3</sup>จากช่องอาหาร  
เพื่อสุนทรีย์ภาพ

...

เมื่อกระดานสเลตที่เขียนว่า ‘สาวสวยจอมตะกละ’ ตีลง  
“ดูซุปรอดูกว้าวๆ ชื่นๆ นีลึคะ ยิ่งในวันฝนตกแบบนี้  
ยิ่งนำกินสุดๆ เลยค่ะ”

อินยอง นักข่าวสาวที่รูปร่างเหมือนหุ่นไม้สัดส่วน 8:1<sup>4</sup> ราว

---

<sup>3</sup> การถ่ายทอดสดหรือการเผยแพร่คลิปวิดีโอขณะรับประทานอาหาร

<sup>4</sup> หุ่นไม้ที่มีสัดส่วนสมบูรณ์แบบตามทฤษฎีการวาดภาพแพนที่เรียกว่า ‘Eight Head Theory’

น้ำกิมจิหัวใช้ทำลงในซूपกระดูกวัว จากนั้นก็ตักกินเข้าไปคำโต  
อีซุกซึ่งก้ามวบนบทยืนอยู่ด้านหลังสุดและกวาดตามองไป  
รอบๆ กองถ่ายที่ดำเนินไปตามปกติเหมือนเช่นเคย ทันใดนั้นเธอก็  
เหม่อมองออกไปนอกประตู

ฝนเม็ดใหญ่พอสสมควรกำลังตกลงมากระทบชายคาชั้นนอก<sup>5</sup>  
สีขาว ช่างเป็นเวลาที่เหมาะสมกับการกินข้าวต้มอุ่นๆ จริงๆ เลย

“คัต! เอาใหม่อีกทีครับ”

“ทำไมอีกล่ะคะคุณพีดี<sup>6</sup>”

เมื่อสิ้นเสียงสั่งคัตของซองแจ ทีมงานจึงเริ่มเคลื่อนไหวไป  
ทำหน้าที่กันอย่างขะมักเขม้น ขณะที่ทีมงานวิ่งวุ่นอยู่กับการจัด  
เตรียมข้าวต้มใหม่ นักข่าวอินยองน่าจะอารมณ์เสียไม่น้อยหลังโดน  
สั่งให้กินอีกเรื่อยๆ ทั้งที่อึดแทบตาย อีซุกเดินเข้าไปเสียบๆ เธอเซ็ด  
โต๊ะและตรวจสอบอีกครั้งว่าจัดเตรียมเครื่องเคียงกับข้าวต้มไว้  
เรียบร้อยดีหรือยัง

“คุณอินยอง ผมบอกแล้วไงครับ ตอนแรกให้กินแค่ซूप  
กระดูกวัวอย่างเดียวก่อนแค่นี้ก็คำ แล้วค่อยใส่กิมจิหัวใช้ทำลงไป  
ไม่ต้องกลัวๆ ที่นี่ก็ใช้ช้อนตักกินคำใหญ่ๆ คำเดียว”

“งั้นให้นักเขียนคิมกินแทนไหมคะ”

อินยองโวยวายเหมือนคนเอาแต่ใจแล้วลุกออกไป ทีมสไตลิสต์  
ช่างทำผม ช่างแต่งหน้าต่างรีบร้อนลุกตามหล่นออกไปด้วย

---

<sup>5</sup> บ้านที่เป็นรูปแบบดั้งเดิมของเกาหลี

<sup>6</sup> PD คือตำแหน่งโปรดิวเซอร์ (Producer) และผู้วางแผนรายการ (Program Director)

หล่อนกับทีมงานผู้ติดตามหายไป เหลือทิ้งไว้เพียงความ  
ลับสนกั่วงล ไม่ต่างอะไรกับหลุมยุบขนาดยักษ์ ซองแจซึ่งกำลังเฝ้า  
ดูสถานการณ์นี้ผ่านกล้องเรียกอีซุกมาเสียงๆ

“อร่อยไหมครับ”

“ไม่รู้สิคะ ฉันไม่ได้กิน”

“ไม่ใช่ ผมหมายถึงข้าวเกรียบ”

ซองแจยื่นมือไปทางถุงข้าวเกรียบที่อีซุกถืออยู่ อีซุกจึง  
พยายามซ่อนถุงที่ถืออยู่ไปไว้ข้างหลังอย่างรวดเร็ว ซองแจสำรวจ  
ข้าวเกรียบชิ้นหนึ่งที่แย่งไปได้ด้วยแวตาศุกซน

“กินแล้วลดไปกี่โลแล้วครับ”

อับอายขายขี้หน้าจริงๆ ไม่คิดไม่ฝันเลยว่าจะพุ่งตรงประเด็น  
ขนาดนี้

ซองแจ พืดที่เพิ่งย้ายมาใหม่ตอนปรับโครงสร้างทีม ขยับ  
หมวกเบสบอลที่ซุ่มเหงื่อสวมเข้าไปใหม่และจ้องหน้าอีซุก ตาที่แดง  
กำจากการอดนอนอยู่ในห้องตัดต่อมาหลายวัน ทั้งยังกลิ่นตัวที่  
เหมือนพ่อม่ายชีวิตอับเฉานั้น ทำให้อีซุกหลบตาโดยไม่ได้ตั้งใจ

“ฉันไม่ได้กินเพื่อลดน้ำหนักนะคะ!”

อีซุกตอบด้วยความจุนเจียว ก้าวร้าว แถมยังเสียงหลง เธอ  
มองค้อนซองแจด้วยใบหน้าสีแดงไปถึงหู

“อ้อ...ครับ”

ซองแจตอบแบบไม่ใส่ใจ ไร้ความรู้สึก ไร้จิตวิญญาณ

“อะไรเนี่ย ตานี้...”

เมื่อเห็นอีซุกหงุดหงิดจนแสดงออกผ่านร่างกายและเดิน  
ออกไป ซองแจก็หลุดข้อออกมา ไม่รู้เป็นเพราะข้าวเกรียบที่แตะกิน

อยู่ร่อยหรือเป็นเพราะปฏิกิริยาของอีซุกตลกกันแน่ เขาถึงได้ยิ้ม  
เป็นเด็กชนจนตาโค้งเหมือนพระจันทร์ครึ่งดวง

นักข่าวอินยองกลับเข้ามายืนหน้ากล้องอีกครั้งพร้อมส่งตาคู่  
ยิ้มบ้องแบ้วหลังจากเติมหน้าเสร็จ ซองแจรีบยัดข้าวเกรียบเข้าปาก

“คุณอินยองครับ ไม่ต้องเทน้ำกิมจิหัวใช้เท่าใส่ตั้งแต่แรก  
กินแล้ววิเคราะหฺรรสชาติน้ำซุบขาวมากพอสมควร หลังจากนั้นเรา  
จะถ่ายตัดกิมจิหัวใช้เท่าแยกอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นอย่าคลุกซุบ  
ตามใจตัวเอง แล้วช่วยทำตามสคริปต์ด้วยครับ”

“คุณพีดี ฉันบอกว่ากำลังลดน้ำหนักอยู่ไงคะ! ไม่กินไม่ได้  
หรอกคะ”

อินยองบ่นเสียงแหลม ทว่าครั้งนี้ซองแจตอบด้วยน้ำเสียง  
เด็ดขาด

“นี่รายการอาหารนะครับ อาหารก็ต้องออกมาสวยสิ ทำไม  
คุณอินยองถึงได้พยายามทำให้ตัวเองดูสวยล่ะ”

“...”

“ถ้าคุณอยากดูสวยขนาดนั้นก็ไปออกรายการโต๊ะข่าวแล้วกัน”

อินยองจ้องอีซุกเขม็ง แวดตาซุ่นเคื่องราวกับกำลังบอกว่า  
‘แกเป็นคนสิ่งใหม่ ฉันรู้’

เมื่ออีซุกจงใจหันหน้าหนีแกลังทำเป็นมองไม่เห็น อินยองจึง  
ควักยาช่วยย่อยออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วรีบกินอย่างไม่สบ  
อารมณ์ ซองแจซึ่งหมุนคอบไปมาหลายครั้งด้วยความอ่อนล้าจึงรีบ  
ส่งสัญญาณคิวให้เริ่มถ่ายต่อ

อีซุกลอมมองแผ่นหลังกว้างที่ไหลลุ่มเหมือนหมีของซองแจ  
ซ้ำๆ อยู่หลายครั้ง ไม่รู้ว่าทำไมความสบายใจที่น่าสับสนจนเหมือน

ว่าจะเป็นความรู้สึกดีๆ นั้นถึงได้แผ่กระจายไปทั่วร่างกายเช่นนี้  
แววตาของอีซุกเปี่ยมไปด้วยรอยยิ้มเมื่อมองไปยังถุง  
ข้าวเกรียบที่เธอซ่อนไว้ด้านหลัง



1

บทของเธอ ทำกับโดยเขา?

## “ไม่กินเหรอะคะ”

อีซุกถามคุณจีของขณะเตรียมมีดกับส้อม ตอนนั้นคุณจีของเป็นเอฟดี<sup>7</sup> ใหม่ที่เข้าร่วมทีมได้ประมาณหนึ่งปี หล่อนมีส่วนสูงปกติทั่วไปและมีเสน่ห์ด้วยลุคแบบสาวเท่ อีซุกมักจะถามหล่อนด้วยคำถามเดิมๆ ตลอด “ไม่กินเหรอะคะ”

คุณจีของยกขวดน้ำแร่ขึ้นมาดื่มกลางโหมกมือปฏิเสธ และบอกว่าคลื่นไส้อยู่

การยกกองไปถ่ายทำไกลๆ ตั้งแต่เข้ามีดเป็นเรื่องยากเสมอในเวลาตีสี่สี่สิบห้า แม่แต่อีซุกเองก็มองว่าไม่ใช่เรื่องง่ายเลยที่จะกินอะไรลง น้อยนักที่จะมีใครมาแก้ง่วงหรือกินรองท้องก่อนออกเดินทางไกลที่จุดพักรถ

แน่นอนว่าอาหารจุดพักรถที่กินตอนไปเที่ยวนั้นอร่อยเป็นพิเศษ แต่อาหารที่ต้องกินแบบเร่งรีบเพราะการทำงานนั้นกลับไม่รัญจวนใจจนน่าประหลาด

สิ่งที่เรียกว่า ‘อาหาร’ เดิมที ช่วงเวลาที่รู้สึกอยากอาหารอย่างรุนแรงขึ้นมาแบบ ‘อยากกินจัง’ กับช่วงเวลาที่ดีตัดสินใจอย่าง

---

<sup>7</sup> FD (Floor Director) คือผู้ช่วยผู้กำกับที่ทำหน้าที่ในการจัดการสถานที่ถ่ายทำ

แน่นอนแล้วว่า ‘ฉันจะกิน!’ มักเกิดจากขั้นตอนการพิจารณาในหัว มาตั้งแต่หลายวันก่อนแล้วว่า จะกินอะไร และถ้าถามว่าจะกินอาหาร ที่อยากกินนั้นที่ไหน กินอย่างไร ก็แค่ต้องผ่านขั้นตอนการเสาะหา ร้านอาหารเท่านั้นเอง

เมื่อความอยากที่มีต่ออาหารที่อยากกินพุ่งขึ้นจนถึงขีดสุด การกินจึงไม่ใช่แค่การเติมท้องให้อิ่ม แต่เป็นพิธีกรรมอันสูงส่งอย่างหนึ่ง สำหรับอิชูกุแล้ว เธอเรียกกระบวนการต่อเนื่องทั้งหมดนี้ว่า ‘การกินอาหาร’

ดังนั้นการกินเป็นเวลาด้วยความจำเป็นเพื่อแก้ปัญหาความอยากกินเบื้องต้นของมนุษย์นั้น ไม่ใช่การกินอาหารอย่างแท้จริง สิ่งนี้เป็นเพียงเส้นกำหนดเวลาของการใช้แรงงาน เป็นเพียงพฤติกรรม ซ้ำซากในการเอาอาหารเข้าปากแล้วเคี้ยวโดยอัตโนมัติ เพื่อที่จะมีชีวิตเพื่อทำงานเท่านั้น

แม้จะตกอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่เสียเปรียบเช่นนี้ แต่อิชูกุก็แค่อยากรักษามารยาทเกี่ยวกับการกินอาหารเท่านั้นเอง เมื่ออยู่ต่อหน้าอาหาร อย่ามัวแต่บ่นแล้วมากินให้เอร็ดอร่อยกันเถอะ! ฉันปรับมุมมองด้วยการมองว่านี่ไม่ใช่การทำงาน แต่เป็นการกินอาหาร

เริ่มจากกวาดตามองหองคัตสึซึนโตะที่ราดซอสสีน้ำตาลเข้ม ฉ่ำๆ ซอสมะเขือเทศสเปรี้ยวหวานกับซีอิ๊ว ผสมเข้ากับซอสเดมิกลาสสีส้มสุดจะบรรยาย ในราคาเก้าพันวอน กลิ่นหอมอบอวล สมาราคา

จริงอยู่ที่มันหนักท้องเกินกว่าจะกินในเวลาเช้ามีด แต่เมื่อกังวลว่าจะกินอะไรไม่ลง ‘รสชาติที่อร่อยเพราะเป็นรสชาติแห่งวัย

เด็ก รสชาติแห่งความทรงจำ รสชาติที่คุ้นเคยที่สุด' มักจะดึงดูดใจ  
จริงๆ อีซุกอมยิ้มน้อยๆ ตอนนั้นแหละที่เหมือนจะเจริญอาหารขึ้นมา  
แล้ว

เธอดันจามหงัดสี่ที่หันเป็นขึ้นๆ ไปให้คุณจียองแล้วบอก  
ว่า

“กินด้วยกันเถอะคะ”

เป็นคำพูดเดิมๆ ที่อีซุกพูดเสมอ ทั้งครั้งนี้ รวมถึงตอนที่ไป  
ออกกองทุกครั้ง ทว่าคุณจียองเป็นคนที่มีมารยาทและไหวพริบดี

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี๋ยวฉันค่อยไปกินที่จุดพักรถหน้า”

อีซุกจู้้อยู่แล้ว คุณจียองมักจะปฏิเสธด้วยความสุภาพแบบนี้  
ตลอด หลังจากเลิกกองหล่อนก็ไม่กินอะไรนอกจากกาแฟ

“ว่าแต่พีดีที่มาใหม่ล่ะคะ ใครจะมาเทรอะคะ คุณนักเขียน  
ได้ยื่นมาบ้างหรือเปล่าคะ”

“ก็ไม่มีนะ...”

“เทรอะคะ...แต่ย้ายมากะทันหันแบบนี้ ไม่ตกลงไปหน่อย  
เทรอะคะ”

ดูว่าคุณจียองจะกังวลมากกว่าพีดีที่ถูกย้ายมาจากการปรับ  
โครงสร้างทีมครั้งนี้จะเป็นใคร

“ไม่ว่าจะเป็นใคร งานที่เราทำก็เหมือนเดิมไม่ใช่เทรอะคะ”

เมื่อตอบอย่างนั้น คุณจียองซึ่งสังเกตท่าทีของอีซุกอยู่ก็รีบ  
เปลี่ยนเรื่องคุยทันที

“หงัดสี่อร่อยไหมคะ”

“บอกให้กินด้วยกันไง! ฉันกินหมดนี้ไม่ใช่หวางจริงๆ นะคะ”

อีซุกพยายามยัดล้อมใส่มือคุณจียอง แต่หล่อนส่ายหน้า

ปฏิเสธแล้วลุกขึ้นยืน

“ฉันจะไปซื้อกาแฟสักแก้ว คุณนักเขียนเอาใหม่คะ”

“เอาอเมริกาโนะคะ แบบเข้มสุดๆ”

“ฉันเป็นอเมริกาโน่ดับเบิลชอตนะคะ เต็มวมาคะ”

คุณจีของลุกออกไปอย่างรวดเร็วด้วยความอึดอัดใจ ในที่สุดอิชุกก็รู้สึกโล่งใจเสียที เวลานี้แหละ จะได้กินแบบสบายๆ ไม่ต้องสนสายตาใครเสียที

หงัดตีสี่หนึ่งคำ กินกับข้าวสวยหนึ่งช้อนและสลัดกะหล่ำปลีฝอย เรียงเป็นลำดับ กรอบ > นุ่ม > กรอบ > นุ่ม แล้วตามด้วยมะกะโรนีคลุกซอสมายองเนสเข้มข้นกับถั่วกระป๋อง สุดท้ายตัดจบด้วยไข่เห่าตองรสเปรี้ยว ทั้งหมดนี้เป็นหนึ่งเซต นี่แหละกระบวนการที่อิชุกใช้วิเคราะห์รสชาติหงัดตีสี่

คนที่กินหงัดตีสี่ตอนเช้าตรู่จะคงมีแต่อิชุก ถึงอย่างนั้นนี่ก็เป็นตัวเลือกที่ยอดเยี่ยมจริงๆ

“บอกแล้วว่าอาหารนะ พอเอาเข้าจริงก็กินได้เรื่อยๆ นั่นแหละ”

อิชุกเข้กนาฬิกาทางโทรศัพท์พลางขยับขากรรไกรอย่างแข็งขัน ทว่าจังหวะที่สบตาผู้ชายโต๊ะตรงข้ามที่กินหงัดตีสี่อยู่นั้น เธอก็รีบหันหน้าหนีอย่างว่องไว

นี่ๆ ดูแล้ว ผู้ชายคนนั้นเดินแวนไปแวนมาอยู่รอบๆ ตัวเธอตลอด ตั้งแต่ตอนไปชะเง้อดูอยู่หน้าเคาน์เตอร์อาหารแต่ละอย่างเพื่อเลือกเมนูแล้ว

‘หรือว่า...กินตามฉันเธอ’

อิชุกแอบเหลียวมองชายคนนั้นอีกครั้ง สบตาอีกแล้ว อะไร

เนี่ย มองอะไรอยู่ได้ อีซุกเปลี่ยนที่มานั่งหันหลังให้เขาด้วยความ  
ไม่สบายใจมากอย่างบอกไม่ถูก

รู้สึกเหมือนมีใครจ้องมองมาจากข้างหลัง คงเป็นแค่ความรู้สึก  
รู้สึก แค่ว่าใจผิดละมั้ง แต่ในเวลาเช้ามีเดแบบนี้ การที่มีผู้ชายใส่  
หมวกปิดหน้าปิดตามานั่งกินอาหารแบบเดียวกันและเหมือนจะจ้อง  
มองตัวเองอยู่ด้วย จะไม่ให้ขนลุกได้อย่างไรกัน

ตอนที่คุณจีของถือกาแฟสองแก้วกลับมาตัวเอง อีซุกจึง  
รู้สึกสบายใจขึ้น

“ผู้ชายที่กินหังคัตสึอยู่ข้างหลังยังอยู่หรือเปล่าคะ”

“ผู้ชายเหรอกะ”

คุณจีของถามหลังจากมองไปรอบๆ

“อย่ามองโต้งๆ แบบนั้นสิ...”

อีซุกลดเสียงลงจนเป็นการกระซิบ คุณจีของจึงโน้มตัวลง  
และกระซิบตามเธอ

“ไม่เห็นมีใครเลยนี่คะ”

“จริงเหรอก ฉันเห็นเต็มสองตาเลยนะว่ามีจริงๆ!”

อีซุกหันกลับไปมองโต๊ะที่ผู้ชายคนนั้นเคยนั่งอยู่

“หือ? เมื่อกี้มีจริงๆ นะ หันหังคัตสึไป จ้องหน้าฉันไปแบบนี้  
เลย!”

“ไม่ใช่ว่ากลัวคุณนักเขียนจนหนีไปแล้วเหรอกะ”

“ฉันจะเกลียดคุณจีของเพราะอย่างนี้นี่แหละ”

“แหม ล้อเล่นค่ะ ไม่ต้องกังวลไปนะคะ จะหมอนั้นหรือใคร  
หน้าไหน ถ้าขึ้นเข้ามาใกล้คุณนักเขียน ฉันจะไล่ตะเพิดไปเองค่ะ!”

นั่นก็พูดเล่น คุณจีของผู้ไม่มีวาทศิลป์ในการพูดส่งเสียง

หัวเราะ พร้อมโสร้อยลึกลับที่บุ่มลงไปได้ริมฝีปากทั้งสองข้าง ถึงอีซุกจะอยากบอกว่า ‘นี่ไม่ใช่แค่เรื่องล้อเล่น’ แต่พอได้เห็นรอยยิ้มซื่อๆ ของหล่อน เธอก็ได้แต่ยิ้มตามไปด้วย

ฝนเริ่มลงเม็ดทันทีเมื่อทั้งคู่กินข้าวเสร็จ ตอนที่คุณจีของวิ่งไปเอารถ อีซุกก็สูดอากาศชื่นๆ อยู่ในจุดพักรถที่กำลังฝนตกพลาง ลั่นหึ่งๆ ไปทั้งตัว

ทันใดนั้นเอง คนที่เดินตากฝนมุ่งหน้ามาทางอีซุกนั้น ชัดเจนเลยว่าต้องเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่หันหลังคัตลืออยู่ข้างหลังเธอเมื่อไม่กี่นี้แน่ๆ

อีซุกกลับหลังหันโดยอัตโนมัติ พร้อมทั้งหวังว่าจะมีคนอีกรอเขาอยู่

‘คงไม่ได้มาหาฉันใช่ไหม อย่ามาทางฉันนะ’

ขณะที่อีซุกกระสับกระส่ายและสับสนอยู่นั่นเอง คุณจีของก็ขับรถมาจอดขวางระหว่างชายคนนั้นกับอีซุก อีซุกจึงรีบกระโดดขึ้นรถไป

“ผู้ชายคนนั้น! คือผู้ชายคนเมื่อกี่คะ เร็วคะ พวกเรารีบไปกันเถอะ!”

คุณจีของเหลือบมองผ่านกระจกมองหลังออกไปยังนอกรถ หล่อนเอียงคอด้วยความงุนงงเหมือนรู้สึกว่าจะไม่ปกติก่อนจะขับรถออกไป

“แปลกแฮะ ไม่มีใครจริงๆ นะ...”

**สายฝนกระหน่ำแรงมากจนที่ปัดน้ำฝนปิดตามความเร็วและแรงของฝนไม่ทัน หน้าต่างรถไม่ต่างอะไรจากตู้ที่เต็มไปด้วยน้ำในพิพิธภัณฑ์สัตว์น้ำ ฝนตกหนักถึงขนาดที่ไม่มีใครมาสั่งให้เร่ง**

ความเร็วขึ้นอีกได้โดยแม้แต่คนเดียวทั้งๆ ที่อยู่บนทางด่วน

“จะไปถึงทันก่อนเริ่มถ่ายไซ้ไหมคะเนี่ย” คุณจีของถาม

“คันทันหน้าบอกว่าถึงไหนแล้วคะ”

ถ้าเป็นปกติคงไม่แม้แต่จะสงสัย แต่ตอนนี้ชักเริ่มกังวลขึ้นมาเสียแล้ว

อีซุกหาโทรศัพท์อย่างลुकี่ลुकูลน ตอนที่กำลังจะกดปุ่มโทร.

ออก รถก็เริ่มเกิดอาการกระตุกพร้อมกับส่งเสียงแปลกพิกล

“โอ๊ะ อะไรนะ”

“รถเป็นอะไรคะ”

“เหมือนว่ายางจะแตกเลย...”

“ไม่ใช่หรอม่่ง”

ยางรถที่แตกส่งเสียงเอี๊ยดอ๊าดไปบนทางด่วนที่พื้นเปียกๆ รถส่ายไปส่ายมาแล้วโถลไปข้างหนึ่ง อีซุกคว้าที่จับเหนือหน้าต่างไว้แน่นด้วยสัญชาตญาณดิบ

คุณจีของซึ่งเปิดไฟฉุกเฉินและค่อยๆ ขับมาเรื่อยๆ รีบจอดเทียบไหล่ทาง แล้วลงจากรถมายืนอยู่ข้างถนน อีซุกเอาร่มที่เตรียมไว้ใช้ยามฉุกเฉินออกมากาง แต่ไหล่ของทั้งคู่ก็ยังเปียกฝนในเวลาอันรวดเร็วอยู่ดี

คุณจีของตรวดดูยางรถตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ จากนั้นก็ทิ้งหัวอย่างสิ้นหวัง

“ต้องเรียกคนมาช่วยไหมคะ”

คุณจีของพยักหน้าทันทีราวกับบอกว่า ‘แน่นอนอยู่แล้ว’ หลังจากที่คุณจียกโทรศัพท์ขึ้นมาและตะโกนถาม

ทันใดนั้นรถคันเล็กสีขาวคันหนึ่งก็เปิดไฟฉุกเฉินกะพริบและ

เข้ามาใกล้ๆ พอดีอย่างกับตียมกันไว้

ผู้ชายคนหนึ่งเปิดประตูรถลงมาพร้อมกับร่มกอล์ฟสีดำ เขา  
มองอีซุกกับรถก่อนจะเริ่มสาวเท้าเข้ามา

“มีอะไรให้ช่วยไหมครับ”

คุณพระ เขาคือผู้ชายคนนั้น อีตาทางคัตลี!

อีตาทางคัตลีที่มาป่วนเปี่ยนรอบตัวฉัน กินทางคัตลีเหมือนฉัน  
เดินมุ่งหน้ามาหาฉัน แล้วตอนนี้ยังไปทางเดียวกับฉัน แถมยังตรง  
เข้ามาหาเราที่เสียอยู่อีกต่างหาก นี่คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญแล้วละ  
มัง

คุณจีของมองผู้ชายคนนั้นแล้วยิ้มกว้างประหนึ่งเจอพระเจ้า  
อีซุกรู้สึกกลัวขึ้นมาฉับพลัน เธอจึงรีบคว้าแขนและลากคุณจีของ  
เข้ามา

“ไม่มีค่ะ เราโอเคดี ไปตามทางของคุณเถอะค่ะ”

เธอว่าอย่างนั้นและรีบดันตัวคุณจีของเข้าไปในรถ

“คุณนักเขียนบ้าไปแล้วเหอะค่ะ ทำอะไรของคุณคะเนี่ย”

“ผู้ชายที่ฉันพุดถึงเมื่อก็คือคนนี่แหละค่ะ ดูลิค่ะ เขาตามฉัน  
มาตลอดเลยนะค่ะ!”

อีซุกปิดประตูล้อรถอย่างรีบร้อน ชายคนนั้นลูบหมวก  
แก้ปัสสาวะที่สวมบังใบหน้ามิดชิดจนเงิได้ตา ก่อนจะเดินมาเคาะ  
หน้าต่างรถ

“น่าจะแฉ่แยงแตกเองนะครับ นี คุณครับ”

คุณจีของนั่งใช้ความคิดอยู่ชั่วครู่ แล้วเอ่ยปากอย่างลำบาก  
ใจ

“คุณนักเขียนคะ อย่ามองโลกในแง่ร้ายเกินไปแบบนี้ลิคะ

ทั้งหมดเป็นแค่เรื่องบังเอิญ และอีกอย่างเขาอาจจะเป็นคนดีก็ได้  
ค่ะ!”

“จะมั่นใจได้ยังไงคะ ในกระเป๋าสีเสื้อเขาอาจจะมีมิดหัน  
ทรงคัตลีย์อยู่ก็ได้!”

“นั่นเขาจะเอามิดหันทรงคัตลีย์มาแทงคุณนักเขียนทำไมล่ะคะ  
คุณนักเขียนไม่ใช่ทรงคัตลีย์ซะหน่อย”

“...!”

ตรรกะพิสดารนั้นทำเอาอีซุกพูดอะไรไม่ออก ทว่าอีซุกเองก็  
ไม่สามารถตอบคำถามชวนแบ่ปากนั้นได้ง่ายๆ เช่นกัน

“ฉันจะลงไปนะคะ ส่วนคุณนักเขียนก็ล็อกประตูอยู่ในนี้ไป  
ถ้าเกิดผู้ชายคนนั้นใช้มิดทรงคัตลีย์แทงฉันขึ้นมา ก็แจ้งตำรวจทันที  
เลยนะคะ!”

คุณเจียของยัดโทรศัพท์ของตัวเองใส่มืออีกข้างของอีซุกไว้ ทั้งที่  
รู้อยู่แล้วว่าอีซุกถือโทรศัพท์ไว้ แล้วหลอนก็เปิดประตูออกไป

ชายคนนั้นอาจจะป็นฆาตกรต่อเนื่องที่เลือกเฉพาะเหยื่อ  
ผู้หญิงที่กินทรงคัตลีย์ในวันฝนตกก็ได้ ใครจะรู้!

ในที่สุดเธอก็นึกคำตอบออกจนได้ ไม่ว่าจะอย่างไรอีซุกก็จะ  
ต้องช่วยให้คุณเจียของรอดพ้นจากภยันตรายนี้ให้ได้

เธอรีบมองไปยังหลังรถผ่านกระจกมองหลัง แต่กลับไม่พบ  
คุณเจียของ โดนแทงหรือยิงนะ หลังจากอีซุกสุดลมหายใจเข้าออก  
ลึกๆ เสียงดัง ‘ฮู้~ ฮ่า~ ฮู้~ ฮ่า~’ ด้วยความตื่นตระหนก เธอก็  
ค่อยๆ เปิดประตูลงไปอย่างระแວดระวัง

คุณเจียของไม่ได้ทำอะไรผิด คนที่กินทรงคัตลีย์คือฉันเอง! หาก  
ต้องมีใครสักคนที่ตายในวันฝนตกนี้เพื่อสังเวกแต่มีดทรงคัตลีย์ที่อยู่

ในเมื่อเขาแล้วละก็...คนคนนั้นสมควรที่จะเป็นฉัน

อีซุกเลือกระหว่างโทรศัพท์ของตัวเองกับของคุณจียอง เพื่อเอาเครื่องที่ดูหนักและทนมือกว่ามาถือไว้ ถ้าเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝัน คงต้องใช้มันทุบท้ายทอยหมอนั้นรัวๆ อย่างโหดเหี้ยม มือของอีซุกลีจางลงเรื่อยๆ จนเปลี่ยนเป็นสีขาวยืดจากการกำโทรศัพท์แน่นเกินไป

ขณะที่สายฝนโหมกระหน่ำลงอย่างหนักจนมองไม่เห็นกระทั่งสิ่งที่อยู่ใกล้ๆ อีซุกก็ค่อยๆ ย่องไปทางท้ายรถหลังจากสังเกตเห็นเงาหมวกของผู้ชายคนนั้น

“จริงเหวออะ เพราะอย่างนี้ถึงได้ตามมาตลอดนี่เอง!”

“ก็ว่าอยู่ ผมเหมือนจะเห็นบทสาวสวยจอมตะกละที่จุดพักรถเมื่อกี้เลย แต่ก็ไม่แน่ใจว่าใช่ไหม...”

“มิน่าล่ะ!”

“...!”

“คุณนักเขียนถึงได้บอกว่ามีผู้ชายคนหนึ่งตามเรามาดูตลอดเลย ตั้งแต่ที่จุดพักรถแล้ว เธอบอกว่ากลัวมากเลย ถ้าโดนแทงด้วยมีดทรงคัตสึขึ้นมาจะทำยังไง ฮ่าๆ”

“ฮะ? ใช้อะไรแทงใครนะครับ”

มีเพียงเสียงหัวเราะของทั้งคู่ที่ตั้งชัดเจนขึ้นมาท่ามกลางฝนท่าใหญ่ อีซุกชะงัก

‘เดี๋ยวนะ คอยอะไรกันนะ ทำไมถึงหัวเราะกันอยู่ล่ะ’

“โอ๊ะ! คุณนักเขียน”

คุณจียองส่งเสียงเรียกด้วยความยินดีเมื่อเห็นอีซุกลงมาจากรถ อีซุกสองจิตสองใจ ไม่แม้แต่จะเดินเข้าไป เพราะเดาไม่ออกเลย

ว่าสถานการณ์นี้เป็นมาอย่างไร

“อ้อ คนนี่คือคุณนักเขียนหรือครับ”

อิชุกก็ก้าวถอยหลังอย่างไม่รู้ตัวทันทีที่ผู้ชายคนนั้นเข้ามาใกล้

“สวัสดีครับ ผมฮาซองแจ เป็นพีดีที่จะมากำกับสาวสวยจอมตะกละครับ”

ซองแจยื่นมือใหญ่ๆ และแข็งกระด้างมาทางอิชุก เป็นจังหวะที่ลมหวีดร้องโหยหวนขึ้นมาพอดีอย่างกับฟ้าฝนไม่เป็นใจ อิชุกไม่ยอมจับมือของซองแจที่หยดฝนเกาะอยู่ง่ายๆ

“ไม่ต้องกังวลครับ ผมใช้มีดหันแต่ทรงคัตลี แล้วก็ไม่ได้พกมาด้วยครับ”

เขายื่นมือออกมาอีกครั้งราวกับบอกว่าจะให้สบายใจได้

‘พีดีจั้นหรือ พีดีที่ย้ายมาใหม่ก็คืออิตาทงคัตลีนี่เองหรือ’

ทันใดนั้นเอง ร่มก็พลิกกลับด้านและดินรุ่มนุร่ายอยากหนีออกไปจากที่นี่ เหมือนมันกำลังกรีดร้องขอให้ฉันทำสิ่งที่ฉันไม่ได้ยิน นั่นก็คือการปลดปล่อยมันไป จิตใจของอิชุกในตอนนั้นเองก็ไม่ต่างอะไรกับร่มที่ก่อความไม่สงบคันนั้นเลย

ฝน ลม ร่มหาย และสติสัมปชัญญะที่หลุดลอยไป...

ไม่ทันไร อิชุกเองก็จะลุ่มแหลมลุ่มแหลมเพราะเหตุการณ์ลับสนอลหม่านนั้น ซองแจจิ้งจั่งเอาเธอไว้อย่างว่องไว ร่มกอล์ฟคันใหญ่ของเขาบดบังท้องฟ้าของอิชุกเอาไว้ประหนึ่งโดมสีดำ

“เป็นอะไรไหมครับ”

ตาชั้นเดียวที่อยู่บนใบหน้าภายใต้หมวกเก็บสีดำปรากฏออกมาให้เห็น เขาจ้องหน้าอิชุกด้วยแวตาคือเป็นท่วงที่สุขุมลุ่มลึกและเจือแวต่าหุนิตีเทียนในเวลาเดียวกัน

‘ว้าว! เตี่ยวะะ โมเมนต์นี้นั้มัน! ทำไมเหมือนเคยเห็นมาก่อน  
เลยนะ’

อ้อมแขนของ เรตต์ บัตเลอร์ ไ้ พระเอกที่โอบเอว สการ์-  
เลตต์ โอฮารา ในเรื่อง*วิมานลอย* ต้นแขนจริง ไม่ใช่ภาพตัดต่อที่  
เกร็งจนแบ่งออกเป็นสองก้อนและเส้นเลือดปูดออกมาต้นตุบๆ  
จากการโอบเอวผู้หญิงด้วยแขนข้างเดียว ตอนนั้นเหตุการณ์แบบเดียวกับฉากในหนังนั้นกำลังเกิดขึ้นกับฉัน!

ชั่วขณะนั้น อีซูรู้สึกราวกับถูกดูดเข้าไปในดวงตาสีนิลเป็น  
ประกายของเธอ ความรู้สึกที่ถูกด้ายมัดตั้งแต่ปลายเท้ายันปลายผม  
จากนั้นก็นำไปแขวนไว้บนก้อนเมฆ เหมือนลอยหิวอยู่กลางอากาศ  
นี่ฉันตัวเบาขนาดนี้เลยเหอเนี่ย กระทั่งพายุฝนห่อหุ้มคันทันนั้นยัง  
เหมือนกำลังเต้นเป็นจังหวะวอลซ์ ‘พุ่ม แท้ๆ พุ่ม แท้ๆ’ อยู่ข้าง  
หู

‘ตอนนี้ผู้ชายคนนี้ก็กำลังโอบเอวฉันอยู่! เอวฉัน...เอวสามลิปส์  
นิ้วของฉันเนี่ยนะ’

เดี่ยว...สามลิปส์นี่วังั้นเหอ เดี่ยวก่อนนะ เฮนโหลว สตอป!  
ในหนังก็นั้นแหละ รอบเอวของ สการ์เลตต์ โอฮารา  
แน่นอนว่าเป็นไซซ์ที่สอดเข้าไปในอ้อมแขนหนึ่งข้างของผู้ชายได้  
สบายๆ เอวผุดสุดจะคอดที่เป็นความปรารถนาของผู้หญิง ความ  
ไฝผื่นของผู้ชาย เพราะอย่างนั้นมันถึงได้ดังดงามไ้ละ

แต่นี่มัน...

เมื่อเรียกสติกลับมาได้อีกครั้ง จึงรับรู้ได้ว่าใบหน้าของ  
ซองแจแดงแปร๊ดขึ้นมา คิ้วก็ขมวด น่าจะเป็นเพราะว่าฉันตัว-หนัก-  
มากใช้ใหม่

ทันทีที่สบตากัน เขาก็ปล่อยมือข้างที่รั้งเอวอีซุกไว้  
อีซุกล้มหน้าคะมำลงบนพื้นถนนไหล่ทางด่วน น้ำกระจายไป  
โดนกางเกงที่เปียกอยู่ประปรายจนเปียกเป็นดวงใหญ่ประหนึ่งได้  
กลายเป็นหนึ่งเดียวกับน้ำไปเสียแล้ว

“หนักครับ...ไม่ใช่คุณหนักเขียนะครับ ผมหมายถึงร่ม!”

“ช่างมันเถอะค่ะ!”

“จริงๆ นะครับ ฟังผมก่อนสิครับ ใ้ฉันมันหนักจริงๆ นะ  
ครับ!”

ซองแจ๊ตเปียตร่มที่ใหญ่มากพอๆ กับความน่ารังเกียจให้  
อีซุกตื้อๆ รวากับตัวเองถูกไล่ความเสียวอย่างนั้น อะไรก็ตามที่ผ่าน  
มาแล้วก็ให้มันผ่านไป อีซุกบิดน้ำออกจากชุดที่เปียกชุ่ม และ  
พยายามแสรังทำเป็นไม่ถือสาหาความอะไร

แม้ว่าอีซุกจะใจเต้นรัวไม่เป็นจังหวะ แต่เพื่อที่จะลบความ-  
ทรงจำชั่วขณะที่น่าอายนั้นออกไป เธอจึงเอาหัวไปชนหน้าต่างรถ  
ทันทีเมื่อกลับมาถึงรถ จากนั้นลองจับดูว่าสีข้างที่ซองแจ๊ตสัมผัสนั้น  
มีเนื้อปลิ้นออกมาเล็กน้อยแค่ไหนอยู่เงียบๆ วันนั้นเป็นวันที่รู้สึกว่  
เอวหนาเป็นพิเศษเลย

‘เพราะกินหุงคัตลีไปเยอะนะสิ...เฮ้อ แล้วจะทำไม่กับพุงฉัน  
เล่า...ฮือ ขายชี้หน้าจริงๆ!’

**“พวกเธอบอกว่าฮาของแจ๊นเธอ”**

‘ก็ใช่ะสิ ว่าแต่มีอะไร’

หลังจากมีข่าวลือแพร่พรายออกไปว่าพีดีฮาของแจ๊จะเข้า  
ร่วมทีมสาวสวยจอมตะกละ พวกคนในสถานีโทรทัศน์ต่างๆก็ซุบซิบ

นินทาไปตามๆ กัน

แต่ละคนหัวหมอนอยู่กับการปล่อยข่าวลือไม่มีแหล่งที่มาที่ไป ซึ่งพวกเขาบอกว่าได้ยินมาจากที่ไหนสักที่ ว่าเพราะอะไรพีดีชื่อดังที่เคยทำรายการวาไรตี้ทางช่องสาธารณะและกระทั่งเดิมพันด้วยชื่อตัวเองถึงได้ย้ายมาอยู่ช่องเคเบิลเล็กๆ แห่งนี้

บ้างก็ว่าถูกไล่ออกเพราะผู้ใหญ่ไม่ชอบใจที่เขามีส่วนร่วมในขบวนการเคลื่อนไหวของสหภาพแรงงาน บ้างก็ว่ายื่นใบลาออกเองเพราะถูกเปิดโปงว่าเล่นซุกกับดาราระดับเอ บ้างก็ว่าที่จริงแล้วเขาเป็นลูกชายลับๆ ของเจ้าของบริษัท...

ทั้งในห้องเซตรวม ระบบส่งข้อความของบริษัท ห้องน้ำ ห้องพักผ่อนงาน ทุกๆ ที่ ไม่ว่าจะใครๆ ก็พูดกันแต่เรื่องพีดีฮาน้ำตาอันหล่อเหลาเอาการของเขาก็มีส่วนทำให้ทุกคนโดยเฉพาะสาวๆ สงสัยในทุกอย่างทุกอย่างที่เขาทำอยู่เสมอ

เสียงโทรศัพท์ของอีซุกดังตลอดไม่มีว่างเว้น เพราะเซตที่ถามเข้ามาเรื่อยๆ เกี่ยวกับงานอดิเรก นิสัย ไปจนถึงกิจวัตรประจำวันของเขา

“ไม่รู้ ฉันไม่รู้อะไรเลย”

กลับกัน ในความเป็นจริงเหมือนว่าซองแจจะไม่ได้สนใจเรื่องพวกนั้นเลย หลังจากวันนั้น ทุกๆ ที่ที่ซองแจเห็นอีซุก เขาก็มักจะหัวเราะเหมือนเด็กขี้แก้ง ยื่นกาแฟกระป๋องให้และทำเป็นรู้จักกันก่อนเสมอ

“ถ้าทำแบบนี้เพราะรู้สึกผิดต่อฉันละก็...ฉันไม่เป็นไรค่ะ ไม่เป็นไรจริงๆ เพราะฉันไม่ต้องทำแบบนี้ก็ได้ค่ะ!”

“รู้สึกผิดอะไรล่ะครับ ทำเพราะยินดีที่ได้รู้จักต่างหาก”

ยังมีหน้ามาทำเป็นตีหน้าชื่อไม่หยุดอีก อีซุกตั้งใจแน่วแน่แล้วว่าเธอคงต้องคอยระวังต้ายิ้มๆ ของผู้ชายที่รู้หน้าไม่รู้ใจคนนี้เอาไว้ให้ดี

แต่พอซองแจชวอนอีซุกคุยที่ไร โทรศัพท์เธอก็ดังถึงกว่าเดิม เป็นสองเท่า ไม่รู้มีใครเห็น ได้ยิน หรือรู้อะไรมาจากที่ไหนหรือเปล่านะ อีซุกรู้สึกอึดอัดใจเพราะไม่รู้ว่าความทุกข์ทรมานนี้จะสิ้นสุดลงเมื่อไร

ซึ่งสิ่งที่ทำให้คิดไม่ตกจนหน้าอึดอัดที่สุดในบรรดาเรื่องพวกนี้ก็ คือ รูปทรงคัตลี!

เพราะไม่ว่าเขาจะไปกินอะไรที่ไหนก็ตาม ถ้าเห็นทรงคัตลีก็จะถ่ายรูปส่งมาให้ตลอด

พร้อมล้อมกับมิดที่วางไว้เป็นระเบียบเรียบร้อยอีก แถมยังบอกว่าเห็นทรงคัตลีแล้วนึกถึงฉัน...

เป็นพวกต่อต้านสังคมประเภทชอบเรียกร้องความสนใจหรือไง!

ทำไมถึงชอบรื้อฟื้นความทรงจำที่ไม่ค่อยน่ายินดีนั้นขึ้นมาอยู่เรื่อยเลย ในบรรดาสิ่งของนับไม่ถ้วน ทำไมฉันถึงถูกเชื่อมโยงเข้ากับทรงคัตลีโดยอัตโนมัติเลยเล่า นี่มันล้อเลียนฉันนี่นา! ไม่สิ หรือเป็นการบอกว่า ‘แน่จริงก็มาสู้กันสักตั้ง’ เป็นสงครามประสาทระหว่างพีติกับนักเขียน...อะไรแบบนี้หรือเปล่านะ

อีซุกดูรูปในเซตของพีติฮาที่แม้แต่เมื่อกี้ก็ยังถ่ายรูปทรงคัตลีส่งมาให้ พลังครุ่นคิดอย่างจริงจัง

หรือจะบอกว่าทรงคัตลีหมายถึงหมู และหมูในสถานีนี้นี้ก็มีแค่ฉันนี่แหละ พอคิดไปไกลถึงโน่นแล้ว ฉันจะไม่ยอมอยู่เฉยๆ

เด็ดขาด!

อิชุกใช้สองนิ้วสัมผัสหน้าจอ ขยายรูปทงคัตลีที่ช่องแจ่งมา ให้ใหญ่ที่สุดเท่าที่จะซูมได้เพื่อให้เห็นชัดๆ

เธอเริ่มวิเคราะห์ชื่อร้านที่เขียนอยู่บนจาน ซึ่งถูกขนาด รูปวาง สีของทงคัตลี และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ซอสทงคัตลีบังไว้ แทบมืด ในสภาพที่รูปแตกละเอียดเป็นพิกเซล

หลังจากค้นหาและรวบรวมชื่อร้านที่ใกล้เคียงซึ่งอยู่ใน ละครเวทีๆ ผ่านแอปพลิเคชันในโทรศัพท์เสร็จแล้ว ก็เปรียบเทียบรูปภาพทงคัตลีที่ลงในรีวิวของแต่ละร้านทางอินเทอร์เน็ต แล้ว ก็...โห้ชะ! เจอแล้ว ผลของการตะบี้ตะบันค้นหา เหมือนว่าอิชุก จะรู้แล้วว่าต่อนี้ของแจอยู่ที่ไหน

“นาย รออยู่นั้นแหละ”

ทันทีที่เธอเปิดประตูเข้ามาในร้านทงคัตลีใกล้ๆ สถานี ของแจซึ่งกำลังนั่งหันทงคัตลีอย่างสุภาพเรียบร้อยอยู่ที่เบาะหน้าชั้น มามองอิชุกแล้วเบิกตาโพลง

“เดี๋ยวนะ ดูแค่รูปก็รู้เลยเธอครับว่าทงคัตลีร้านไหน”

“รูปนี้ ส่งมาทำไมอยู่ได้คะ”

อิชุกชักใช้พร้อมทั้งยื่นโทรศัพท์ไปจอหน้าของแจ

“คือว่า...แค่นี้ก็ถึงเลย”

“นั่นไง ทำไมถึงนึกถึงคะ ทำไม”

“เสียงดังจริงๆ เลย...นักเขียนคิม เขาคงจะชอบเธอละสิ”

ซีพี<sup>8</sup> จึงยกยู่ซึ่งกำลังกินข้าวอยู่ด้วยตำหนิอิชุกว่า ‘จะทำเรื่อง

---

<sup>8</sup> CP (Chief Producer) คือผู้อำนวยการฝ่ายผลิต

เล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ทำไม' โห้ะ! ไซลี ที่นี่เป็นซอยร้านอาหารแถว  
บริษัท ตา หู ปากของคนแถวนี้มีเป็นร้อยๆ คนที่ปล่อยให้ข้าวลือไม่มี  
มูลก็คนพวกนี้แหละ ลืมไปเลย

“ถ้าส่งรูปทรงคัตลีมาให้ฉันอีกละก็ ฉันจะ...”

“อวยไซลีไหมครับ”

ซองแจบือนทรงคัตลีชิ้นหนึ่งเข้าปากอิชุกทั้งๆ ที่เธอพูดยังไม่ทันจบ ถึงจะมีสิ่งที่ยากพูดเยอะมากก็เถอะ แต่เพราะความ  
ชุ่มฉ่ำของเนื้อที่ทะลักผ่านแป้งทอดกรุบกรอบออกมา ทำให้อิชุก  
ถึงกับเผลอพยักหน้าโดยไม่รู้ตัว

ซองแจยิ้มกว้างพลางขยับให้อิชุกนั่งข้างๆ

‘มันต้องไม่ใช่แบบนี้สิ สถานการณ์กลายเป็นแบบนี้ไปได้  
ไงนะ ฉันโกรธเป็นฟืนเป็นไฟอยู่แท้ๆ!’

“ถ้าแก่ครับ ลั่นนอกเพิ่มอีกที่ครับ!”

ซองแจคว่ำมืออิชุกและจุดให้นั่งลงด้วยแรงมหาศาลเหมือน  
กลัวใครว่าไม่ใช่ผู้ชาย ถ้าตัดสินใจจะทนอีกนิดก็ทนได้แหละ แต่  
เธอดันแก่งัดทำเป็นสู้แรงไม่ได้และนั่งลงแล้วนะสิ

พีดีฮาใช้กระดาษทิชชูห่อล้อมกับมีดวางไว้ให้อย่างกับรอรอย  
ก่อนแล้ว เป็นมารยาทที่ทำจนเป็นนิสัย ชั้นสุดของความประณีต  
ไม่มีอะไรให้ดิฉินนิินหาจริงๆ

“ตอนกินอาหารเลียนๆ ดื่มน้ำอุ่นดีกว่าครับ”

แกมยังรินน้ำอุ่นให้อย่างเป็นธรรมชาติสุดๆ อีก...

“นี่มันเสียผู้หญิงที่แค่เห็นใส่กระโปรงก็พุ่งเข้าหาแบบไม่เลือก  
หน้าแล้วไม่ใช่เธอ”

ทว่าสิ่งที่ซองแจทำให้อิชุกสึกระหลาดใจมากที่สุด คือการที่

เขาใช้เท้าตองที่อยู่ในจานตัวเองให้อีซุกทั้งหมดทันทีที่หังคัตลีของอีซุกมาเสิร์ฟ

“ตอนนั้นเห็นว่ากินคู่กับใช้เท้าตองนี่นา งั้นกินอันนี้ด้วยสิครับ ยังไม่โดนปากเลย”

จำได้ด้วยเหรอ เขาบอกว่าจำรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ เกี่ยวกับรสนิยม ความชอบ รวมถึงลำดับการกินของฉันได้หมดเลยงั้นเหรอ

เมื่อสบตากัน อีซุกมองหน้าเขาที่กำลังยิ้มตาไ้คงอยู่ จู่ๆ ภาพที่ซอกแจ็อบเเวตัวเองท่ามกลางสายฝนในวันแรกที่เจอกันก็แวบขึ้นมา สายตาคู่นั้น จิตใจที่สั่นไหวในชั่วขณะ...

‘หรือว่าผู้ชายคนนี้จะชอบฉันจริงๆ ไ้อัย...ไม่มีทาง’

**“แล้วสรุปว่ายังไง”**

สรุปเหรอ ไม่เคยนึกถึงเรื่องนั้นเลยแฮะ ต้องคุยกันแต่เรื่องที่มีบทสรุปด้วยเหรอ กับเพื่อนๆ เนี่ย

คงอีกถามอีซุกเช่นนั้นระหว่างเดินออกกำลังกายในชุดชวน่าท่ามกลางผู้คนที่กำลังเฟลิดเฟลลินกับการออกกำลังกายในเวลาใกล้ค่ำที่สวนสาธารณะ

วันนี้คงอีกซึ่งบอกว่าจะหังออกกำลังกายทั้งกินก็ไม่พลาดที่จะหนีบกล่องไก่ทอดไว้ข้างๆ ตัวพร้อมทั้งจิบเบียร์ไปด้วย

“ก็บอกว่าคุณนั้นไง!”

“ยายซื่อปื้อ แล้วเขาบอกว่าชอบแกหรือว่าไม่ชอบ”

“จะไปรู้ได้ไง!”

อีซุกหยุดเดิน เมื่อแผ่นหลัง ‘อบอุ่น’ ของซอกแจ็ทไ้กำลังตี

เหมือนหมี่พู้ท์ปรากฏขึ้นมาในหัวจับปล้น

ดูจากการใส่คำขยายว่าเป็นหมี่พู้ท์บ้างละ บวกกับการพูดให้  
ดูดีเกินจริงว่าเป็นแผ่นหลังอบอุ่นบ้างละ พระเจ้า! ความจริงเป็น  
แบบนี้เอง ชอบจริงๆ ด้วย

หมายถึงฉัน! ชอบเขา...

ทำยังไงดีล่ะ จะให้คงอีกที่ทำตัวเหมือนสุนัขจิ้งจอกรู้ไม่ได้  
เลย...

คงอีกจีปากหลังจากเห็นอีซุกหลบสายตาที่จ้องจับผิดของ  
หล่อน

คงอีกไม่มีอะไรให้ฟัง หล่อนจึงนั่งลงบนม้านั่งและหยิบปีก  
ไปก่อกออกมาอย่างเอาจริงเอาจัง ก่อนจะมองอีซุกด้วยความสมเพช  
เวทนา

“ทำไมแกถึงไม่รู้เหมือนที่ฉันรู้ล่ะ เรื่องง่ายๆ แบบนี้”

“รู้อะไร”

“นี่ การที่พวกผู้ชายบอกว่าชอบแล้วมาตามจีบคนอย่างเรา  
นะ ข้อแรก เพราะเรามีมรดกเยอะ หรือข้อสอง เพราะเรามีเงินเก็บ  
เยอะ ไม่งั้นก็ข้อสาม เพราะเรามีรายได้เยอะกว่า ผู้ชายคนนั้นเป็น  
พีดีซีใหม่ ถ้าอย่างนั้นรายได้ก็เยอะกว่าแก และอีกอย่างแม่แกไม่มี  
ที่ดินเป็นมรดกตกทอดให้ สรุปลแล้ว สิ่งที่แกมีมากกว่าผู้ชายคนนั้น  
ก็คือ...ไขมันในร่างกาย”

“แกต้องพูดแบบนี้ให้ได้เลยซีใหม่ถึงจะพอใจ ยายหนูทอด  
เสงช่วย”

“นี่ อย่าบอกว่าคุณโดนทอดนะ ของทอดมันอร่อย!”

เสียงหัวเราะของคงอีกดังลั่นไปทั่วสวนสาธารณะ

“แค่พูดให้ข้าหอรอกยะ!”

อีซุกซึ่งน้ำตาคลอเบาเปิดเบียร์กระป๋องใหม่และกระดกเข้าไปหลายอีก แม่แต่หน้าก็ไม่อยากมอง เสียงหัวเราะ ไหนจะเสียงตีเบียร์แล้วเรอนั้นอีก วันนั้นเธอเกลียดทุกอย่างที่เป็นคังอ๊กมากเป็นพิเศษ

เมื่ออีซุกตัดสินใจกลับบ้านและไม่หันหลังกลับไปยังม้านั่งอีก เสียงของคังอ๊กก็ดังแว่วมาไกลๆ

“งอนหรือ”

ไม่ใช่ เสียใจต่างหาก เพราะคังอ๊กพูดถูกทุกอย่าง เพราะนั่นมันใจแล้วว่าในความเป็นจริง เป็นไปไม่ได้เลยที่พีติยาจะชอบฉัน เพราะฉันกลับมาเข้าใจความเป็นจริงอย่างที่ เป็น ด้วยการโดนเพื่อนสนิทใช้ข้อเท็จจริงมาโจมตีหลังจากเริ่มชอบเขาได้แค่สามวัน

ใช้สิ ไม่มีทางที่ผู้ชายดีๆ อย่างนั้นจะมาชอบผู้หญิงอ้วนๆ แบบฉัน ถึงจะบอกว่าเป็นรักข้างเดียวของฉันก็เถอะ แต่มาทำให้ตื่นเต้นได้ไม่ถึงอาทิตย์ด้วยซ้ำ ได้ยังไงเล่า นั่งตัวดี!

ถ้าตั้งใจพูดให้ข้าจริงๆ ละก็...จะคิดว่ามันเป็นคำพูดเพื่อตั้งใจฆ่าฉันมาตั้งแต่แรกเลยก็ได้

โธ่เอ๊ย นางสาวเลว...ตัวทำลายโรแมนซ์!

**คืนวันนั้น อีซุกแวะซื้อขนมกรุบกรอบถุงหนึ่งระหว่างทางกลับบ้าน**

พอขบเคี้ยวขนมไปพร้อมกับขบคิดคำพูดของคังอ๊ก เมื่อตกตะกอนความคิดแล้ว อีซุกพบว่าสิ่งที่หลงเหลืออยู่ในความคิดมีเพียงของทอดเท่านั้น ช่างน่าอับยศอดสูเหลือเกิน เพราะแม่แต่ตอน

ที่น่าเศร้าแบบนี้ ฉันก็ยังอยากกินของทอดที่เหมือนกับยายหมูทอด  
คังอ๊ก คนที่ทำให้ฉันอับอายขายขี้หน้าอยู่ดี

และที่แน่ๆ ฉันไม่พอใจเลยที่มีความอยากพวกนี้ อยากผอม  
ลง อยากให้คนอื่นยอมรับในความสวย อยากได้รับความรัก แต่  
ถึงจะผ่านมาสยามสิบกว่าปีแล้ว ความอยากพวกนี้ก็ยังไม่เคยได้รับ  
การเติมเต็มอย่างแท้จริงเสียที ถ้าอย่างนั้นก็ช่วยไม่ได้ คงทำได้แต่  
กินเพื่อที่จะได้ลืมความอยากพวกนี้ไป

พวกผู้หญิงที่โกรธแล้วแม่แต่น้ำก็กินไม่ลงนี่เป็นยังไงกันนะ  
ในดีเอ็นเอมียีนคนผอมแยกต่างหากเธอ พันธุกรรมบ้าอะไร ผอม  
ตุกรรมละสิไม่ว่า ถ้าไม่ใช่ว่าน้ำหนักลดได้ภายในวันเดียวจริงๆ ฉัน  
ก็ไม่รู้แล้ว ฉันคิดเสียว่าขมนี่เป็นคังอ๊กแล้วเคี้ยวมันให้เหลือโลก

กระทั่งเจ้าความอยากกินของเลี่ยนๆ มันๆ แบบนี้ก็คงเยาะ  
เย้ยฉันอยู่เป็นแน่

‘ลืมชื่อ... โคลล่า!’

ตลอดทั้งวันนี้เป็นวันที่แย่มากๆ ฉันต้องยอมรับในความโชค  
ร้ายนี้สินะ แล้วจะกินของเลี่ยนๆ แบบนี้ให้ร่อยโดยไม่มีน้ำอัดลม  
ได้ยังไงกันเล่า! น้ำอัดลมที่เป็นน้ำล้างปากและเป็นสวิตช์เพื่อรีเซ็ต  
ความเจริญอาหารอีกครั้ง แม่แต่สติที่หลุดลอยไปก็ยังคงจากไปโดย  
สมบูรณ์ ฉันละท้อแท้ใจกับความสิ้นหวังเสียจริง

อย่างไรก็ตาม เมื่อกัดชิ้นขนมสี่เหลี่ยมทองล่อตาล่อใจเข้าไป  
แค่คำเดียว รสแกงกะหรืออ่อนๆ ที่ส่งกลิ่นหอมอร่อย รวมถึงเสียง  
กรุบๆ กรอบๆ นี้ก็ทำให้ความรู้สึกดีแผ่ซ่านตั้งแต่ปลายจมูกไป  
จนถึงแก่นประสาทเลยทีเดียว คังอ๊กพูดถูก ของทอดอร่อยจริงๆ  
แล้วอร่อยมากด้วย แม้จะไม่มีน้ำอัดลม แม้จะกำลังอารมณ์บูดอยู่

ก็ตาม มันคือลัทธิธรรมของทอดจริงๆ คนชั่วร้ายแบบนี้ไม่คู่ควรกับการถูกเรียกว่า ‘ยายหมูทอด’ เลยแม้แต่หน่อย

ต่อให้เหงา ต่อให้เศร้า ‘เจ้าอ้วนแคนดี้’ ก็ไม่ร้องไห้ กินเท่านั้น! แต่ถ้ากินน้ำหนักก็ขึ้น พออ้วนขึ้นก็เหงา พอเหงาก็เศร้า แล้วก็กินเข้าไปอีกใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นน้ำหนักก็ขึ้นอีกนะสิ!

แบบนี้ละ โอยอซาเรียกว่า ‘นรกของหมู’ อ้อ โอยอซาที่ว่านี่คือแม่ฉันเอง! ไว้ฉันจะเล่าเรื่องเกี่ยวกับแม่ให้ฟังทีหลัง อยากรู้ก็ติดตาม แม่ฉันไปโบสถ์ทุกวันอาทิตย์ และทุกครั้งที่กลับมาบ้านก็มักจะเขียนโปสต์อิตแปะไว้ที่ตู้เย็นว่า

*สวรรค์กินน้อย นรกกินเยอะ! สวรรค์กินโซเดียมต่ำ นรกกินโซเดียมสูง! สวรรค์กินมังฯ นรกกินมัน!*

แม่บอกว่าพระเจ้ารู้เห็นเรื่องความตะกละของฉันบ้าง อะ! บ้าง อ้อ เอาเถอะ

“แล้วจะให้ทำยังไง ในเมื่อมีอาหารอร่อยเยอะแยะเต็มไปหมดแบบนี้”

อีซุกมองร่างกายอ้วนๆ ของตัวเองที่สะท้อนเต็มพื้นที่ว่างในกระจกเต็มตัว พลังครุ่นคิดถึงความโชคร้ายที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องวันนี้

‘ฉันก็อยากมีความรักกก!’

**จุดยืนของคังอ๊กที่ว่า ผู้หญิงอ้วนจะคบกับผู้ชายได้ก็ต่อเมื่อ รวยหรือเก่ง หรือไม่ก็มีทรัพย์สินสมบัติเยอะเท่านั้น** จริงๆ แล้วเป็น

ความคิดที่มีรากฐานมาจากประสบการณ์ของตัวหล่อนเอง

เป็นที่รู้กันว่า คังอ๊กซึ่งเคยได้รับความนิยมน้อยที่สุดในกลุ่มสมัยเรียนควงแซนนายแบบหนุ่มหล่ออบอุ่นที่สูงมากกว่าหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตรขนบสองข้างและสามารถซื้อพวกนั้นได้ หล่อนจึงกลายเป็นหญิงอันตรายแห่งวงการสาวอ้วนมาตั้งแต่ตอนที่ 'บิก-แบล็ก' (BigBLACK) เว็บชอปปิงเสื้อผ้าผู้หญิงบิกไซส์ของหล่อนโด่งดังเป็นพลุแตก

“จริงๆ นะ ไม่เชื่อลองเช็กตู้เสื้อผ้าพวกแกดูเลย มีเสื้อผ้าลืออะไรมากที่สุด”

“ลือเหรอ”

“ถึงจะมีเสื้อผ้าลือลั่นเยอะขนาดไหน สุดท้ายแล้วคนอ้วนๆ ก็เลือกแบล็ก ลือดำเสมอ”

“อ้อ แบล็ก! ลือประจำตัวตลอดกาลของพวกเรา ไร้เลย

ถ้าอย่างนั้นแล้ว ลือดำมีความหมายอย่างไรต่อสาวอ้วนกันแน่

ในความเป็นจริง การที่จะทำให้ดูผอมนั้นอยู่ที่แสงเงาและดีไซน์เป็นหลัก ลือเป็นแค่ตัวช่วยเสริมเท่านั้น ในทางกลับกัน เสื้อผ้าโทนสีเข้มทำให้หุ่นที่ดูอ้วนและหนักอยู่แล้วทวีความเทอะทะน่าอึดอัดยิ่งขึ้นไปอีก

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากบวมบ่ามไปเลือกดีไซน์ที่เป็นทรงกระบอก แค่ว่ามีหุ่นที่อ้วนทั้งตัว ไม่เฉพาะว่าอ้วนแค่ท่อนบนหรือท่อนล่าง ยิ่งต้องห้ามทำโดยเด็ดขาด ชุดทรงนี้ต่อให้เป็นลือดำก็มีอำนาจทำลายล้างสูงมาก มันทำให้ดูอ้วนขึ้นอีกหากก็โลกรั่ม

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ทำไมผู้หญิงอ้วนแบบเราๆ ถึงได้คลั่งไคล้ลือ

ด่ากันขนาดนั้นนะ ไม่ต้องไปจนถึงสี่พาสเทลหรอก แค่เสื้อผ้าสีสดๆ  
แม่จะทำให้ดูตัวหนัก ไม่ทะมัดทะแมงด้วยสีที่จัดจ้าน แต่มันก็มีข้อดี  
คือทำให้ดูอ่อนเยาว์ลงมาก แล้วทำไมพวกเราถึงต้องยึดติดกับแค่  
แบล็ก สีดำเท่านั้นล่ะ

เพราะดูสุภาพขึ้นหรือ สีขาวก็ดูสะอาดเรียบร้อยเหมือนกัน  
หรือเพราะทำให้ดูมีเหลี่ยมมุมขึ้นหรือ งั้นลองกระจกดูสิ ลักษณะ  
รูปร่างของมนุษย์นั้นใกล้เคียงกับ 'ส่วนเว้าส่วนโค้ง' มากกว่า  
'เหลี่ยมมุม' อิกนะ หากมีจิตสำนึกมากพอที่จะมองโดยปราศจาก  
อคติ ทุกคนคงเห็นด้วยใช่ไหม

ถ้าอย่างนั้นทำไม เป็นเพราะอะไร

"เพราะไม่อยากจะโดดเด่นยังไงล่ะ!"

ข้อสรุปของคังอ๊กนั้นเรียบง่ายอย่างไม่น่าเชื่อ

"เพราะไม่มั่นใจในตัวเอง เพราะไม่อยากจะให้ใครมองเห็นที่  
อ้วนอยู่ไง ถึงจะอวดตัวเองด้วยลิปสติกแดงแปร๊ด ต่างหูวิบวิบ ผม  
สีรุ้งม่วงครามน้ำเงินเขียวเหลืองสีแดงก็เถอะ แต่รูปร่างกลับ  
เหมือนเป็นแคเงาที่อยากซ่อนไว้ภายใต้สีขาวยุติ สิวดำ จากนั้นค่อยออกไป  
ปะปนกับคนอื่นบนโลก"

ครั้งแรกที่ได้ยินคังอ๊กพูดเช่นนั้น จันกับโบมินพูดเป็นเสียง  
เดียวกันว่าไม่เห็นด้วยเลยสักนิด แต่พอเป็นตอนที่จะออกไปข้าง  
นอก พวกเราต่างก็ใส่เสื้อผ้าสีด้าออกไปเหมือนกันอย่างกับนัดกัน  
ใส่จริงๆ

พวกเราทยอยซื้อเสื้อผ้าแบบต่างๆ ที่เป็นสีด้ามาทีละตัวสอง  
ตัวต่อเนื่องเป็นเวลานาน ประหนึ่งแม่เหล็กดูดเข้าหากัน คังอ๊กทน  
ดูอยู่เฉยๆ ต่อไปแบบนั้นไม่ได้แล้ว หล่อนจึงเริ่มทำเสื้อผ้าเพื่อพวก

เรา นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของบิกแบล็ก แม้จะบอกว่าคนครึ่งโลกเป็นคนผอม แต่อย่าลืมว่าคนอีกครึ่งโลกที่เหลือก็คือคนอ้วน

สาวๆ พวกนั้นส่วนใหญ่ (ยกเว้นบางส่วนไว้เป็นกรณีพิเศษจริงๆ) มักจะเลือกสิ่งคล้ายกับเราเสมอ และเพราะอย่างนั้น คังอ๊กถึงเข้ายึดครองวงการแฟชั่นที่มีแต่พวกนางแบบนายแบบผอมกะห้องเป็นศูนย์กลางได้ด้วยเสื้อผ้าบิกไซส์

ในช่วงนั้นเอง เมื่อคังอ๊กประสบความสำเร็จก็มีหนุ่มๆ เข้ามาจีบ แม้หล่อนจะเคยเป็นมินคังอ๊ก ผู้หลงใหลหนุ่มหล่อแบบสุดๆ แต่ตอนนั้นเองที่กระทั่งพวกผู้ชายหล่อๆ ที่เมื่อก่อนไม่เคยแม้แต่จะชายตามองหล่อนหันกลับมามองหล่อนอีกครั้ง เพราะนามบัตรที่ระบุว่าหล่อนคือซีอีโอมินคังอ๊กแห่งบิกแบล็ก

แม้จะน่าเศร้า แต่ตัวเลขยิ่งสูงก็ยิ่งเซ็กซี่ ยกเว้นน้ำหนัก ไม้ลิ แม้แต่น้ำหนักเองก็ทำให้ดูเซ็กซี่ได้ในบางโอกาส สิ่งที่เราคิดว่าตัวเลขนั้นสามารถนำมาใช้เป็นอาวุธลับที่สำคัญที่สุดตอนพยายามสร้างความประทับใจให้เพศตรงข้าม ไม่ว่าจะเพศไหนก็ตาม ดังนั้นคังอ๊กจึงได้รับการยอมรับด้วยความเก๋กาจที่แสนเซ็กซี่ จากการที่หล่อนเป็นเจ้าของทุกอย่างที่มนุษย์คนหนึ่งจะครอบครองได้ ทั้งตัวเลขรายได้สูง มรดกมากมาย ยอดขายถล่มทลาย รวมถึงตัวเลขที่ผู้ชายด้วยกันเองส่วนน้อยนักจะมี นั่นแหละที่เป็นปัญหา!

เมื่อตอนที่ยอดขายต่อเดือนทะลุพันล้าน คังอ๊กคบกับนายแบบหน้าตาดีเหมือนไอศอลและมิกลัมแนสมบูรณ์แบบพร้อมกันถึงสามคน ไม่มีใครเคยเหินแสมหูนของคังอ๊กเลย เพราะในสายตาพวกเขา ความอ้วนของซีอีโอสาวคนเก่งนั้นได้แปรเปลี่ยนไปเป็นความร่ำรวยที่มาพร้อมกับความน่ารักและใจกว้าง

แต่กลับกลายเป็นว่าผู้ชายที่หล่อเปลี่ยนแปลงใหม่แทบทุกวัน พวกนั้นสนใจยอดชายของบริษัทหล่อนมากกว่าเสียอีก และเมื่อคังอ๊กบอกว่าหล่อนกำลังวางแผนเปิดเว็บชอปปิงเสื้อผ้าผู้ชายอยู่ พวกเขาจึงห้องโรงแรมที่ดีที่สุดด้วยความดีใจ นั่นแหละ ความรักในแบบของคังอ๊ก

ผู้ชายแบบ มาร์ก ดาร์ซี ในเรื่อง*บันทึกรักพลิกลือค*ไม่มีอยู่จริง แม่เจ้า นั่นเธอจะบอกว่าเคยเจอผู้ชายที่เหมือนซัมซิก พระเอกละครเรื่อง*ฉันนี่แหละ...คิมซัมซุน*จากที่ไหนนั่นเธอ

“มาร์ก ดาร์ซี เป็นบ้าเธอ ซัมซิกเสียสติหรือไง บนโลกนี้มีผู้หญิงสวยๆ ผอมๆ อีกตั้งเยอะตั้งแยะ ทำไมผู้ชายพวกนี้ถึงต้องมาชอบคนแบบเรา คงจะชอบเงินฉันละสิไม่ว่า!”

แม้ว่าผู้หญิง โดยเฉพาะสาวอ้วนหรือสาวๆ เกือบส่วนใหญ่ในโลกนี้ที่คิดว่าตัวเองอ้วนในเรื่องจะสร้างออกมาได้เหมือนจริงเป๊ะๆ แต่ซัมซิกกับ มาร์ก ดาร์ซี ก็เป็นแค่เรื่องแฟนตาซีที่ไม่สมจริงเอาเสียเลย ไม่มีหรอก! ยังไงก็ไม่มีอยู่จริง ด้วยเหตุผลนี้เอง คังอ๊กถึงได้ยื่นหยัดที่จะบ้าผู้ชาย

สำหรับอิชุกผู้เชื่อมั่นว่า ‘แม้ว่าแต่ละคนจะมีรูปแบบความรักแตกต่างกัน แต่แก่นแท้ของความรักนั้นเหมือนกัน’ คังอ๊กนะ...จะว่าอย่างไรดีละ จะบอกว่าเป็นการคบกันก็ออกจะคลุมเครือเกินไป จะบอกว่าเป็นความรักก็ยังไม่เพียงพอเท่าไร...เรียกว่าเป็นแค่การหาคุณอนันต์ควรวุ่นจะตรงกว่า

“คนอย่างแกจะรู้อะไรเกี่ยวกับความรัก!”

“ถ้าแกรู้ดีขนาดนั้นก็บอกมาสิ”

ของแจ้ถือถาดข้าวมานั่งตรงข้ามอีซุกและถามว่ามาตั้งแต่เมื่อไร พร้อมกับตักบุลโลกีใส่ถาดอาหารที่วางเปล่าของฉันทันอย่างใจดี จากนั้นเขาก็ถามขึ้นมาอีกครั้งด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“มีแฟนหรือยังครับ”

“เหมือนไม่มีเธอคะ”

อีซุกตอบกลับแบบดูๆ เพื่อไม่ให้เขาจับได้ว่าหัวใจเธอกำลังเต้นรัวไม่เป็นจังหวะ ‘เจ้าหัวใจ อย่าเต้นแรงเกินไปสิ’

ของแจ้ตอบว่า ‘อ้อ...’ หัวนๆ แบบที่เขาทำเป็นประจำ ก่อนจะเริ่มเคี้ยวอาหารต่อ

“อ้วนแล้วทำไมเล่า! ที่ถามเพราะฉันดูเหมือนคนไม่มีแฟนหรือไงคะ”

“ผมไม่เคยพูดแบบนี้เลยนะ”

ครั้งนี้เป็นอีซุกที่ตอบหัวนๆ ว่า ‘อ้อ!’ รู้สึกต่ำต้อยจริงๆ แน่หนอว่าของแจ้ไม่ได้ถามเพราะเรื่องอย่างนั้น เพียงแค่พูดคุยเรื่องทั่วๆ ไปเท่านั้นเอง...ทำไมผู้หญิงอย่างฉันถึงคิดไปไกลขนาดนั้นนะ รู้สึกอขายกมุดหน้าหนี ถ้าหน้าฉันเล็กกว่าถ้วยชุปละก็...

“นักเขียนคิมสวยนะครับ ทำไมล่ะ ต้องมีแฟนอยู่แล้วสิ”

ของแจ้หัวเราะขณะจ้องมองอีซุกด้วยสีหน้าใสซื่อที่ไม่แฝงการล้อเล่นเลย

นี่มันอะไรกัน จะบอกว่าเป็น ‘ลูกศรควิวัด’ ก็ไม่มีตรงไหนเกินจริง แต่...

‘สวย! สวยขึ้นเธอ ฉันเธอที่สวย’ ลูกศรแห่งความลับสน

---

<sup>9</sup> เนื้ออย่างผัดซอสเกาหลี

ที่ปักกลางใจนี้ แท้จริงแล้วมันคืออะไรกัน

อีซุกซึ่งหน้าแดงถึงหูเขียนบูลโกกิที่ซองแจให้แล้วตักเข้าปาก เพราะไม่รู้ต้องทำตัวอย่างไร

เขาหัวเราะอีกครั้ง ในขณะที่แบ่งบูลโกกิที่เหลือใส่ถาดของอีซุกอย่างไม่หวงเหิน

สำหรับพวกเราเพื่อนร่วมอ้วน คังอ๊ก โบมิน และฉันนั้น การแบ่งเนื้อให้มีความหมายเหมือนการบอกว่า ‘ฉันอุทิศจิตวิญญาณให้แก่’ เป็นแค่การเปรียบเทียบ แต่...เขาแบ่งเนื้อให้ฉัน พิเศษ เป็นอะไรของนายเนี่ย!

“คืนวันศุกร์จะทำอะไรเธอครับ”

“...ทำไม่คะ”

“ไปกินข้าวกันครับ ผมมีเรื่องจะบอก”

อย่าขี้มนะ! อย่ามองแบบนั้น! อย่าบอกว่าสวย! เพื่อหลบตาของซองแจซึ่งตั้งใจจะพูดอะไรสักอย่าง อีซุกจึงรีบยกถาดอาหารลุกขึ้นก่อนจะพิมพ์บางอย่าง

“ยังไม่มี...แฟนคะ”

เขาผงกหัวหงิกๆ

“งั้นไปกินเนื้ออย่างกันนะครับ” ซองแจเอ่ย

เมื่อก็เขาบอกว่า ‘เนื้ออย่าง’ ไซ้ใหม่ ฉันไม่ได้ชวนไปกินเนื้ออย่างก่อนนะ แต่ฉันก็น่าจะระบุไปเลยว่าเนื้ออย่าง! อีซุกออกจากโรงอาหารไปด้วยความลึกลับแล้วจะสบตาเขาอีกรอบดีไหม

ผู้ชายนะ หากไม่ใช่ผู้หญิงที่ตัวเองสนใจ จะไม่ยอมสละเงินและเวลาให้เป็นอันขาด!

การที่ผู้ชายสละเวลาและเงินให้คุณเป็นสิ่งที่ยืนยันได้อย่างชัดเจนเลยว่าเขาชอบคุณ

จังหวะนั่นเอง ข้อความที่เขียนโดยโคชด้านความรักที่ปรากฏบนหน้าพีดีซีเซียมมีเดียก็ผุดขึ้นมาในความคิดของอีชุก

‘ฉันถูก ส่วนคังอ๊กผิด แม่คังอ๊กจะยืนยันว่ายังไงก็ไม่ใช่ แต่ฉันว่าใช่! ลางสังหรณ์นี้! ความรู้สึกนี้! ความรักเป็นแนวความคิดเชิงอารมณ์ความรู้สึกที่ไม่สามารถตีค่าเป็นตัวเลขได้นี่นา ก็ไม่แน่ว่าสเปกสาวของผู้ชายที่เทียบพร้อมคนนั้นอาจจะเป็นสาวไซซ์เอกซ์แอลที่รักการกินเนื้ออย่างแบบฉันก็เป็นได้! เฮ้อ รู้สึกว่าน้ำหวานๆ จากเนือบุโลกียังวิ่งระบำชู่ชู่อยู่ในปากอยู่เลย!’

เพราะความรู้สึกแบบนี้ ต่อไปนี้เวลากินบุลโกกิ ฉันคงจะนึกถึงแต่วันนี้แน่ๆ อีชุกร้องดังๆ ว่า ‘เยส!’ พร้อมเดินตบเท้าตึงๆ อยู่กลางลิโอบบีสถานี

“นี่ ห้างไม่ใช่ที่มีไว้ให้คนอย่างเราไปซื้อเสื้อผ้าชะหน่อย ถ้าไม่ใช่ร้านอาหาร ชั้นใต้ดินหรือโรงแรมชั้นบนสุด เราก็ไม่ได้รับการต้อนรับหรอก ไม่รู้จะขายพวกเสื้อผ้าไปทำไม”

“นั่งพูดอะไรแบบนี้เหมือนมินคังอ๊กเลย แต่ว่าปกติฉันซื้อเสื้อผ้าที่ห้างใส่ตลอดเลยนะ!” โบมินตอบ

ถ้าเป็นปกติ เราสามคนรวมถึงคังอ๊กคงจะมาทำผมด้วยกัน ทว่าวันนี้กลับไม่เหมือนเคย เพราะฉันยังโกรธคังอ๊กอยู่ และโบมินกับคังอ๊กก็เป็นความสัมพันธ์แบบที่ว่าถ้าไม่มีฉัน พวกเขาคงไม่ติดต่อกันเองแน่ๆ

โอบินถอนหายใจเฮือกใหญ่ขณะพลิกนิตยสารไปเรื่อยๆ  
“โกหก! ในห้องมีเสื้อผ้าผู้หญิงสำเร็จรูปไซซ์แอลชายชะ  
ที่ไหน”

ทันทีที่อืซุกพุดไปหัวเราะไป ช่างทำผมที่กำลังสระผมให้  
โอบินก็บีบไหล่โอบินเบาๆ และเรียกหล่อนว่า ‘คุณลูกค้าคะ’

“ฉันไม่ได้ใส่ไซซ์แอลซะหน่อย เอ็มครึ่งต่างหากยะ!”

“อะไร ล้างโก๋ทอดหรือไง ถึงจะเอาอย่างละครึ่งนะ”

“นี่แก!”

โอบินเตือนจัดจนกริตร้องด้วยเสียงสูงขึ้นจุกเปแลกๆ ของ  
หล่อนอย่างบ้าคลั่ง ทำเอาทุกสายตาในร้านถึงกับหันมามองเรา

ทำไมยายนี่ถึงได้อ่อนไหวขนาดนี้นะ ก็ได้ ึ่งนี้ไซซ์เอ็มครึ่ง  
แล้วกันถ้างั้น แต่พุดก็พุดเถอะ ต่อให้เป็นเดรสไซซ์เอ็มครึ่งหรือไซซ์  
เต็มอย่างแอล สำหรับฉันที่ไซซ์เอ็กซ์แอล มันก็เป็นเหมือนนิมานใน  
อากาศ ไม่ว่าจะทำอะไรฉันก็ใส่ไม่ได้อยู่ดี

อืซุกไม่ต่อล้อต่อเถียงอะไรต่อ เพราะมัวแต่คิดเรื่องที่จะไป  
เดตวันศุกร์นี้จนหัวแทบจะระเบิด

### **โอบินหวนนึกถึงเมื่อหนึ่งชั่วโมงก่อน ตอนที่เธอลองสวมชุด**

เดรสสั้นแต่งระบายสีขาวสุดน่ารัก

แม้ว่าเธอจะตั้งใจแต่งหน้ามาอย่างดี แถมถือกระเป๋าเบอร์นด์  
ดิงโบที่แพงที่สุดที่มีมาด้วย แต่พนักงานขายในห้างก็ไม่มองเธอเลย  
แม้แต่หางตา

วินาทีที่เอ่ยปากถามพนักงานว่า ‘มีไซซ์ใหม่คะ’ พวกสาวอ้วน  
ทั้งหลายก็ไม่ใส่ลูกค้าที่จะซื้อสินค้าในร้านพวกเขาอีกต่อไป แต่กลายเป็น

เป็นแค่ผู้ชมสินค้าที่น่ารำคาญคนหนึ่งเท่านั้น

โบมินเข้าใจเรื่องนั้นดีกว่าใครอยู่แล้ว เพราะอย่างนั้นเธอเลยสวมชุดรัดหน้าท้องนำเข้าดั่งขึ้นมาสุงถึงใต้ราวนมทุกครั้งที่มาห้างเพื่อรับประกันว่าพนักงานพวกนั้นจะขายของได้แน่นอน

พนักงานในร้านมักจะใช้สายตาสแกนดูหุ่นก่อน เธอจึงอดไม่ได้ที่จะตื่นเต้นขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยินว่า ‘ลองสวมดูก่อนไหมคะ’ นั่นเป็นหนทางเดียวที่จะช่วยกอบกู้ศักดิ์ศรีที่หลงเหลืออยู่น้อยนิดของเธอไว้ได้ แต่อาจเป็นเพราะเธอกินแก้เครียดที่สมัครงานไม่ผ่านเสียทีมากเกินไป ถึงจะใส่ชุดรัดหน้าท้องก็แล้ว ใส่วันเดอ์บราสำหรับก๊วยเหนือหนึ่งมารวมกันให้ออกใหญ่ขึ้นก็แล้ว ทว่าวันนี้หุ่นไซซ์แอลนั้นก็ไม่ลดลงไปเป็นไซซ์เอ็มครึ่งได้ওয়ง่ายตายเหมือนที่ผ่านมา

‘ไม่น่าจะใส่ได้หรอก’

โบมินพยายามมองข้ามสายตาพนักงานที่มองเธอด้วยความไม่แน่ใจ เธอพูดชิบเดรสลง ก่อนจะยัดขาลงไปอย่างมั่นใจ ดูๆ แล้วกระโปรงก็ออกจะตัวใหญ่ขนาดนี้ น่าแปลกจริงๆ ที่วันนี้มันกลับคาอยู่ที่ต้นขาเหมือนไม่มีความคิดจะขึ้นมาเลย หากเป็นเช่นนั้นพนักงานก็จะส่งสายตาสมเพชเวทนาให้ประหนึ่งรู้แต่แรกแล้วว่า จะเป็นอย่างนี้

โบมินสุดลมหายใจเข้าลึกๆ อีกครั้ง และพยายามรัดเนื้อที่พุงเก็บไปทางด้านหลังให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ จากนั้นก็ลองใส่ใหม่อีกครั้งจากทางหัว

เริ่มชุดสองแขนขึ้น ไซโย แล้วค่อยๆ ขยับร่างกายไปตามชุดจนเข้าที่เข้าทาง

‘เอาละ เข้าแล้ว! เห็นไหมล่ะ บอกแล้วไงว่าฉันไซซ์เอ็มครึ่ง  
จริงๆ!’

โบมินร้องขึ้นมาในใจอย่างสมใจอยาก แม้จะใส่ได้อย่าง  
ฉิวเฉียดก็ตาม

เดี๋ยวก่อน ทำไมเป็นแบบนี้ ขณะที่เธอกำลังไอ้รอดต้นแขน  
ซึ่งเป็นอย่างเดียวกับไซซ์เอ็มอยู่ดีๆ นี่มันอะไรกัน สภาพแบบ  
เต้าหู้อ่อนที่ห่อไว้แน่นเปรี้ยวจนใกล้จะระเบิด นั่นแหละคือสภาพ  
แขนของโบมินที่มีแขนเสื้อเดรสคล้องไว้อยู่ จะขาดไปทั้งอย่างนี้  
ไม่ได้นะ... หกแสนแปดหมื่นวอน ฉันต้องยื้อชีวิตเดรสราคาแพง  
ตัวนี้ที่ตัวเลขสูงพอกๆ กับน้ำหนักฉันไว้ให้ได้

เห็จ้จากทุกรูที่เรียกว่ารูชุมชนในร่างกายไหลท่วมราวกับ  
น้ำตก เนื่องจากต้องปลดปล่อยอย่างน้อยก็อากาศในร่างกายออก  
มาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เธอจึงเกร็งท้องน้อย ฮึบ...และควบคุม  
ลมหายใจเข้าออกซ้าๆ หายใจเข้า! หายใจออก! ราวกับกำลังเล่น  
โยคะ จังหวะที่เอาแขนออกมาจากเสื้ออย่างระมัดระวังนั่นเองที่เธอ  
ได้ยินเสียงพนักงานพูดขึ้นมาอย่างรวดเร็วว่า ‘คุณลูกค้า ให้ฉันช่วย  
ดูให้ไหมคะ’ เอาไงดี

ทันใดนั้นเอง อีซูกกีโทร. มาพอดี รอดแล้ว! ทีนี้ก็ยกเรื่อง  
โทรศัพท์มาใช้เป็นข้ออ้างหนีออกจากร้านได้แล้ว

โบมินม้วนเดรสตัวนั้นเป็นก้อนๆ โดยที่เอาตรงรักแร้ที่มี  
คราบเหงื่อซึมอยู่ซ่อนไว้ด้านหลังก่อนส่งคืนให้พนักงาน และเดินหนี  
ออกมาจากร้านอย่างรีบร้อน พวกเขาไม่น่าจะค้นหาตัวทางซีซีทีวี  
เพื่อเรียกค่าเสียหายหรอกมั้ง อย่างไรก็ตาม ตอนนั้นเธอหนีความ  
เจ็บใจที่จะโกหกว่าใส่ไซซ์เอ็มครึ่งไปไหนไม่ได้แล้วจริงๆ

## “คุณลูกค้า ทำทรงไหนดีคะ”

ช่างทำผมถามขึ้นมาทำลายความเสียบที่น่าอึดอัด

“เอาแบบนี้ค่ะ”

โบมินชี้ทรงผมผู้หญิงในนิตยสารที่หล่อนตั้งอกตั้งใจดูมาตั้งแต่เมื่อก็ เป็นผมลอนสลายยาวถึงไหล่ลาร้าที่กำลังปลิวไสว ซึ่งเป็นทรงผมของนางแบบหน้าตาใสซื่อ รูปหน้าเรียวอย่างกับกระดาดช่างทำผมทำหน้าหนักใจอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะพยายามยิ้มให้สมกับที่เป็นมืออาชีพมากที่สุด

“คุณลูกค้าคะ เนื่องจากทรงนี้ทำโดยใช้เครื่องม้วนผมนะคะ จากที่ดิฉันเห็น รูปหน้ากลมแบบคุณลูกค้า...”

ช่างทำผมพูดอย่างลำบากใจ หลังจากลองจับผมสองข้างมาเทียบกับสันกราม คิ้วคมของโบมินเลิกขึ้น

“หน้าฉันไม่กลมนะคะ น่าจะเพราะหน้าหนักขึ้นนะคะ จริงๆ ฉันหน้ารูปไข่ค่ะ”

กลายเป็นว่าช่างทำผมหันมาจ้องหน้าฉันที่นั่งอยู่ข้างๆ แทน ‘หรือว่าเขาขอให้ช่วยอยู่นะ’

‘อย่ามองฉันสิคะ’

ฉันเบือนหน้าหนีทันที เพราะรู้ว่าในเวลาแบบนี้ ทำเป็นไม่รู้ไม่ซีดีที่สุด

โบมินเริ่มใช้วาทศิลป์แสดงความเห็นพลางดึงเนื้อแก้มขึ้นไปจนถึงปลายหูเหมือนตัดสินใจแว่แน่แล้ว

“ดูสิคะ! คางเรียว ไม่มีโหนกแก้ม หน้ารูปไข่ต่างหากคะ จะบอกว่าถ้าอ้วนยังงี้ก็ต้องเป็นหน้ากลมเหรอคะ ถ้าเนื้อบั้งแล้ว กระดุกจะไม่ใช้กระดุกเหมือนเดิมเหรอคะ รูปหน้านะ บอกได้จาก

การดูลักษณะโครงหน้ากะโหลก แล้วโครงหน้าคืออะไร ก็คือกระดูก  
โงะคะ แต่ทำไมถึงดูแค่นี้ที่อยู่บนใบหน้าแล้วบอกว่าเป็นหน้ากลม  
ล่ะคะ”

ช่วยแล้ว ช่างทำผมตอบว่า ‘จะทำให้ค่ะ’ ด้วยสีหน้า  
ตึงเครียด และยกกรรไกรขึ้นมาโดยไม่แยงอะไรอีก ฮือ ยายบ้านี้  
ฉันไม่มองโบนินเลยแม้แต่รอบเดียว

ตอนนั้นเองที่ช่างทำผมอีกคนที่ไม่มีทางรู้สถานการณ์นี้แน่ๆ  
เดินเข้ามาทางด้านหลังฉัน หล่อมองกระจกพร้อมทั้งสยายผมฉัน  
ที่เพิ่งสระเสร็จหมาดๆ จับดูตรงโน้นที่ตรงนี้ที่

“ทำทรงไหนดีคะ”

“ทรงที่เหมาะสมกับหน้ากลมค่ะ!”

ฉันตอบอย่างไม่ลังเลเลยสักนิด

**เป็นเพราะหน้ากลมหรือเปล่านะ หรือเป็นเพราะส่วนสูงที่**  
เตี้ยม่อต้อ

วันนั้นทั้งวันหลังเปลี่ยนทรงผมไปเป็นผมสั้นตัดลอนตัวเอส  
โบนินก็เอาแต่บ่นหงุดหงิดเข้าไปซ้ำมาอยู่อย่างนั้น ใครเห็นหล่อนก็  
น่าจะมองว่าดูเกินขึ้นไปอีกสามสี่ปีเลยทีเดียว

ต้องได้เห็นสีหน้าหล่อนตอนที่ม่เด็กน้อยเดินสวนมาแล้ว  
เรียกโบนินว่า ‘ป้า’ เลยจริงๆ หล่อนมองจิกเด็กคนนั้นด้วยสายตา  
อำมหิตสุดๆ จนฉันสงสัยว่าคนเราทำหน้าเครียดได้ขนาดนั้นเลย  
จริงๆ เหรอ

อย่างไรก็ตาม ฉันพอใจกับทรงผมตัวเอง ฉันให้โบนินดู  
เสื้อผ้าที่เลือกไว้ตอนฉันเล่นอินเทอร์เน็ตดูโน่นดูนี่ก่อนออกมากิน

ข้าวด้วยกัน

“แกมาถามฉันทำไม ขอเสื้อผ้าจากมินคังอีกเอาสิ!”

“ไม่เอา ไม่มีทาง!”

“ทำไม ทะเลาะกันอีกแล้วละสิ”

“ฉันไม่อยากจะพูดแบบนี้เลยจริงๆ แต่...”

โบมินชอบเรื่องแบบนี้ นัยน์ตาลอ่อนที่ก่อนหน้านี้แสดงออกว่าหงุดหงิดไม่สบายอารมณ์พลันกลมโตเป็นประกายขึ้นมาทันใด

“คือ...มีผู้ชายที่ฉันคุยกันอยู่ช่วงนี้ แล้วที่นี้ยายมินคังอีกก็...จะว่ายังไงดีล่ะ”

“เดี๋ยวนะ! คุยกันอยู่เหรอ คิมอีซุกเนียนะมีคนคุย กรี๊ด!”

เสียงกรีดร้องสูงปรี๊ดจนแก้วหูแทบแตกดังสนั่นไปทั่วร้าน ชูชีสายพานอันเงียบสงบ โบมินทั้งเคาะโต๊ะ ทั้งกรีดแล้วกรีดอีก อือยังเป็นเรื่องแบบนี้ ยายนี่ยิ่งชอบ

“เขาเป็นใครมาจากไหน คบกันอยู่เหรอ”

“พีดีใหม่ที่เพิ่งย้ายมาที่มฉันนะ เขาชวนไปกินข้าววันศุกร์”

ว่าแล้วก็เปิดข้อความที่เขียนสถานที่นัดไว้ให้ดูอย่างเขินอาย

“เห็นว่ามีเรื่องจะบอก...อ้อ! ก่อนหน้าที่จะชวนก็ถามด้วยนะ ว่าฉันมีแฟนหรือยัง”

“ว้าย คนคุยจริงๆ ด้วย! เขามีใจให้แกสุดๆ เลยนี่”

“ใช้ไหมล่ะ แต่มินคังอีก นั่งนั่นบอกว่าใครจะมาชอบคนอ้วนที่เงินก็ไม่มีแบบฉัน!”

“นั่งนี่มันร้ายจริงๆ เพราะมันอิจฉาแกเง นี่ เรื่องนี้ไว้ใจฉัน! มินคังอีกมันกวนประสาท ถ้าไปเชื่อคำพูดคนแบบนั้น เรื่องที่สมเหตุสมผลอยู่แล้วก็กลายเป็นไร้สาระขึ้นมาเลย”

“กวนประสาทเธอ ไร้เลย กวนประสาท!”

คำนี้เหมาะสมยิ่งนัก ฉันพยายามคิดหาคำที่เหมาะสมกับการอธิบายคังอ๊กอยู่พอดี คำนี้แหละไร้เลย กวนประสาท!

“แต่เนื้อหาภาพยนตร์นั้นมีเช็ทซ์กับผู้ชาย ฉันก็จะอ้วกแล้ว ผู้ชายทำผิดอะไรถึงต้องถูกทับอยู่ข้างล่าง”

“มีหลักฐานอะไรมายืนยันว่าผู้ชายอยู่ล่าง อาจจะตรงข้ามกันก็ได้นะ ชิกซ์แพ็ควอฟเฟิลลี้นำตาลูไปถูมาบนผมหยักศกที่ปลิวไหว...เหมือนจกัจฉนบนต้นไม้โบราณละมัง...”

“อะไรบนต้นไม้โบราณนะ อะคึกคึก...เห็นภาพเลยเมื่อก็! ทำไงดี โอ้ย ไม่รู้แล้ว อะคึกคึก...”

ตลอดเวลาที่เรากินข้าวด้วยกัน เราก็จิกกัดคังอ๊กไม่ยิ่งเหมือนเขื่อนที่กำลังระบายน้ำ ตั้งแต่เมื่อไรกันนะที่พวกเราเกลียดคังอ๊กมาก ฉันเกือบจะแปลกใจแล้วจริงๆ เมื่อผู้หญิงสามคนมารวมตัวกันก็มักจะคุยกันแต่เรื่องผู้ชาย ซอปบิง เช็ทซ์ แต่ถ้ามีใครสักคนไม่อยู่ในวงสนทนาก็จะมีการ ‘นินทาลับหลัง’ เพิ่มเข้ามาอย่างช่วยไม่ได้ ผู้หญิงสองคนสนิทกันมากขึ้นเพราะอย่างนี้แหละ

โบมินเพิ่มระดับความร้อนแรงยิ่งขึ้นไปอีก โดยการเปิดเผยว่าซื้อเสื้อผ้ามาจากเว็บไซต์ 2XL ซึ่งเป็นเว็บช้อปปิ้งมอลคู่แข่งของคังอ๊ก พร้อมทั้งบอกว่าตัวเองเป็นลูกค้าประจำด้วย แถมยังชี้แจงว่าไม่เสียดายเงินเลย เพราะทั้งราคา คุณภาพ ดีไซน์ ทุกอย่างสมเหตุสมผลกว่าเว็บของคังอ๊กเยอะ

“2XL เธอ ไหนแกบอกว่าไซส์เอ็มครึ่งไง แล้วยังบอกว่าซื้อเสื้อผ้าจากห้างอีก”

อะคึกคึก...โบมินที่กำลังขำอยู่ดีๆ ก็ล้าลัจจนโอบอย่างหนัก

ไม่นานหล่อนก็กระซิบว่า ‘ความลับละ!’ แล้วดื่มน้ำตาม

ซูชิสายพานวันนี้ความมาก ไม่ว่าจะกลั้วปากด้วยชาเขียวบ่อย ขนาดไหน รสชาติเหมือนความแปลกๆ ก็ยังคงติดปาก ไม่รู้จริงๆ ว่าเป็นเพราะเนื้อปลาไม่สดหรือเปล่า หรือเป็นเพราะใช้ชาชิมิราคาถูก มาทำ

แต่ถึงอย่างนั้นพวกเราก็ยังหัวเราะและคุยจ้ออย่างมีความสุขตลอดหนึ่งชั่วโมงที่กินข้าวด้วยกัน พอได้ซุบซิบนิทานค้างอีกกัน โบมินก็ไม่บ่นว่าหุ่ดหิดอีกเลย สุดท้ายระหว่างทางกลับบ้าน หล่อนยังส่งกระซิบข้อความมาชวนว่าคราวหน้าเราก็ไปกินข้าวกัน แค่อสองคนดีกว่า

ถ้าเป็นตอนปกติ ฉันคงบอกว่า ‘เจอกันสามคนเถอะ’ นัดรวมคั้งอีกด้วยดีกว่า แต่ครั้งนี้กลับต่างออกไป

“ได้สิ!”

รวมถึงส่งอิโมติคอนแปะท้ายไปด้วยในข้อความตอบกลับ ฉันยังไม่รู้สึกผิดอะไรเลย เพราะฉันไม่อยากจะเรียกคั้งอีกว่าเป็นเพื่อน ของฉันอีกต่อไป